

V ŠOLI NAJSVETEJŠIH SRC
20

Branko Petauer OCist

Evharistija – dar Srca Jezusovega

Vrtnice za leto 2009

1. IZ SRCA ROJENI	3
2. POPOLNA ŽRTEV	4
3. POPOLNO IZNIČENJE	5
4. ZAHVALA.....	7
5. POD SLAPOM MILOSTI.....	8
6. DRUGAČNA HRANA.....	9
7. V NJEM ŽIVIMO... ..	10
8. JUDEŽEV POLJUB	12
9. KAKO VEROVATI?	13
10. SRCE ŽUPNIJE.....	14
11. BESEDA JE MESO POSTALA.....	16
12. MARIJA GRE SLUŽIT	17
13. BOG GLEDA MENE!	18
14. POSIPAJ CVETJE PRED NJIM!	19
15. OČIŠČUJOČI STUDENEC	21
16. JEZUS ZDRAVNIK.....	22
17. NJEGOVE KRVI SMO!.....	23
18. USMILJENI JEZUS	25
19. FELIX CULPA!	26
20. EGO TE ABSOLVO... ..	27
21. SPREOBRNJENJE.....	29
22. ON MORA RASTI... ..	30
23. NAJVEČJI DOGODEK	31
24. EN KRUH - ENA CERKEV	32
25. KRIŽANA LJUBEZEN.....	34
26. ABA - OČE	35
27. GOSPOD, KI OŽIVLJA	36
28. VESELITE SE!	37
29. SMRT, KJE JE TVOJE ŽELO?	39
30. VEČNA SREČA.....	40

1. Iz Srca rojeni

V starih katekizmih za osnovne šole je bilo zapisano, da so zakramenti Cerkve pritekli iz Jezusove prebodene strani. Narisan je bil križani Jezus, ki mu je iz prebodene strani vrel potoček, ki se je razdelil v sedem tokov in na koncu vsakega je bil napisan en zakrament. Tako smo si otroci laže zapomnili odkod so zakramenti.

Zakramenti so Jezusov dar, so sad Jezusove velikonočne daritve. Vsi izhajajo iz Jezusovega prebodenega Srca in so v tesni povezavi z Jezusovim Srcem. Nobenega od zakramentov si ne moremo predstavljati brez Jezusove velikonočne daritve, brez Jezusovega Srca. Ko se poglobljamo v čaščenje presvetega Srca Jezusovega, se poglobljamo tudi v zakramente. Bolj ko raste v nas ljubezen do Jezusovega srca, bolj lahko raste v nas ljubezen do zakramentov in seveda tudi želja, da iz njih živeli.

Obhajamo leto evharistije. Tudi v teh vrtnicah se bomo tega spomnili, zato se bomo v naših premišljevanjih skušali poglobljati v globine Jezusovega Srca pod vidikom evharistije. Bolj, ko bomo prodirali v Jezusovo prebodeno stran, bolj bomo odkrivali tudi evharistijo, njen pomen in njeno vrednost v našem življenju.

Čaščenje Jezusovega Srca ni pobožnost, ki bi ne bila povezana z evangelijem in bistvom krščanskega življenja. Pobožnost do Jezusovega srca nas vodi v samo središče življenja Cerkve v evharistijo in v ljubezen. Vodi nas v evharistično življenje, se pravi, v popolnoma konkretno služenje bratom in sestram ter v zahvaljevanje Bogu za ljubezen in odrešenje.

Velikokrat slišimo, da je veliki četrtek rojstni dan keliha, evharistije. Res je Jezus obhajal zadnjo večerjo s svojimi učenci že na veliki četrtek, torej preden je bilo prebodeno Jezusovo Srce. Zadnja večerja je bilo dejanje, ki ga je Jezus naredil iz vse ljubezni svojega Božjega srca. Evangelist Janez takole razlaga zakaj je Jezus učencem izkazal ljubezen: *Pred praznikom pashe je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, tem izkazal ljubezen do konca. (Jn 13,1)*

Zadnja večerja je bila dejanje ljubezni. Jezus jo je obhajal zavestno in v vso ljubeznijo do učencev in do vseh ljudi. *Medtem ko so jedli, je Jezus vzel kruh, blagoslovil, razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo.« Nato je vzel kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »Pijte iz njega vsi. To je namreč moja kri zaveze, ki se preliva za mnoge v odpuščanje grehov (Mt 26,25-28).*

Jezus je na veliki četrtek, ko je z učenci obhajal zadnjo večerjo, vnaprej obhajal tudi svojo kalvarijsko daritev. To je bil nekrvav način obhajanja Jezusove daritve na križu. Izročil je svojim učencem samega sebe v hrano in pijačo. Popolnoma vsega se jim je podaril. To je bilo dejanje ljubezni do konca. Odločitev, da bi obhajal zadnjo večerjo s svojimi učenci na tak način je prišla iz globine Jezusovega srca. S tem je pokazal v dejanju svojo ljubezen do učencev, ko se jim je vsega izročil. Hkrati pa je bila to daritev zahvale nebeškemu Očetu, ki sprejema njegovo žrtev za odrešenje sveta. Zato smemo reči, da je evharistija rojena iz Jezusovega Srca. Od Jezusove daritve naprej ta studenec vedno znova vre in se izliva na nas, ki prihajamo k temu viru, da se naužijemo žive vode, ki teče v večno življenje.

2. Popolna žrtev

Zadnja večerja je bila popolna daritev. Jezus se je sebe vsega daroval. Čeprav je vedel, da je pred njim ura bridkega trpljenja, je z veseljem obhajal velikonočno večerjo s svojimi učenci. To je bila želja, ki je prihajala iz globine njegovega Srca. *»Srčno sem želel jesti z vami to pashalno večerjo, preden bom trpel, kajti povem vam, da je ne bom več jedel, dokler ne bo dopolnjena v Božjem kraljestvu«*(Lk 22, 15-16).

Res je vse Jezusovo javno delovanje razodevalo ljubezen do ljudi. Ko se je srečeval z trpečimi so se mu zasmili in jih je odzdravljaval telesnih bolezni. V srce ga je pretreslo, ko je videl ljudi, *ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja, in jih je začel učiti mnogo stvari* (Mr 6,34). Skušal je narediti zanje kar je bilo največ mogoče, da bi jim pokazal kako jih do konca ljubi. Človeška slepota pa je bila preveč usmerjena v dobrine tega sveta in so se kakor otroci veselili pomnožitve kruha, različnih ozdravljenj in čudežev. Premalo pa so v vseh Jezusovih dejanjih videli, da nam je prišel razodet Očetovo ljubezen. Preveč so bili usmerjeni v zunanje, niso pa opazili in razumeli ljubezni Božjega srca. Izkazoval je ljubezen in ni prišel obsojat marveč odpuščat in delit usmiljenje. Odpustil je ženi zasačeni v prešuštvovanju, sprejel je izgubljenega sina, desnemu razbojniku je obljubil raj. Lahko čutimo njegovo ljubezen, ki se je razlivala na vse brez razlike. Vsak človek je bil zanj dragocen, neskončno dragocen, ker je v vsakem videl Očetovo podobo. Ko je odpuščal, skazoval usmiljenje in grešnim odpiral raj, se je brez pridržka daroval Očetu. Njegova jed je bila daritev sebe samega Očetu, ki je v ljubezni sprejemal njegovo žrtev in preko nje izvrševal odrešenje človeštva.

Da je njegova daritev popolna je pokazal pri zadnji večerji, ko je svoje telo izročil učencem v hrano. *In vzela je kruh, se zahvalila, ga razlomila, jim ga dala in rekla: »To je moje telo, ki se daje*

za vas. *To delajte v moj spomin.*«(Lk 22, 19) Kruh je razlomil, ga prepolovil, vzel mu je prvotno obliko. Razlomljenje kaže na dokončnost Jezusove daritve. To lomljenje traja še danes, saj ga duhovnik pri vsaki daritvi zlomi, prepolovi. Popolnoma se je izročil ljudem v roke, da lahko lomijo njegovo telo, ga grizejo in uživajo. Prepustil se je človeškim rokam, ki so ga pribile na križ in umorile. Toda v tej uklenjenosti je ohranil neizmerno svobodo. Lahko se razdaja vsem, ki ga želijo prejeti. Tisti, ki ga želijo, ga lahko prejmejo in v srca jim prinaša tolažbo odpuščanja in srečo vstajenja. Prepustil se je celo tako daleč, da ga lahko prejmejo tudi tisti, ki ga niso vredni prejeti. Razdaja se v obilju, v preobilju, samo zato, da bi človek ne omahoval v lakoti po Bogu. Hoče biti nam potujočim moč in hrana, ki nas dviga in kliče k darovanju. Njegova daritev nas kliče k življenju, ki se daruje, ki se pusti razlomiti. Njegov zgled nas vabi, da bi tudi mi šli na pot popolnega darovanja. On sam nam daje moč, da smo se sposobni razdajati. Prav vrec, ki teče iz njegovega prebodenega Srca nas nasičuje in nam teži žejo po Bogu in bližnjem. Po bližnjem, da bi mu znali darovati svoje najboljše, celo svoje srce, saj smo ga prejeli od Njega.

Živeti za bližnjega, se zanj darovati pomeni v dejanju odkrivati Jezusovo obličje v ubogih in trpečih. Odkrivati trpeče in jim pomagati pa nas vodi k odkrivanju Boga. Zato nas darovanje vodo v dogajanje iskanja in odkrivanja Boga. Vodi nas vedno bliže k Bogu, ki nas vedno znova pošilja k bližnjemu. Nenehno darovanje nas očiščuje in v nas vedno bolj upodablja Boga, ki prebiva v naših srcih.

Človek vstopa v Božje Srce, Bog pa človekovo srce upodablja po svojem Srcu dokler ga ne bo popolnoma upodobil in odrešil.

3. Popolno izničenje

Jezus sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu (Flp 2,7-89). Izpraznil to ne pomeni, da je Jezus izgubil bitnostno enakost z Bogom, ampak da je s privzemom človeške narave, podobe sužnja, skril svoje veličastvo in v svojem ponižanju razodel Boga ter njegovo ljubezen. Sveti Janez Zlatousti nas jasno svari kako moramo to izpraznjenje razumeti: »Naj ti ne pride na pamet kakšna sprememba, predrugačenje ali uničenje. Nasprotno, On je ostal, kar je bil, le privzel je, kar ni bil: postal je meso in ostal to, kar je, Bog Logos.«

Izpraznjenje ali izničenje je posledica ljubezni Božjega srca. Bog človeka tako neskončno ljubi, da je bil pripravljen iti tako daleč, do izničenja. To dejanje ljubezni je Jezus sam razodel in je zapisana v evangeliju. Evangelist Janez takole zapiše: *Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil (Jn 1,16-17).* To ne pomeni svet kot zemeljsko oblo ali vse vesolje. Jezus hoče povedati, da je človek tisti, ki je tako vreden in potreben Božje ljubezni. Človek je krona vsega stvarjenja, lahko bi rekli: najlepši izdelek, ki je izšel iz Božjih rok. Človek je bil ustvarjen po Božji podobi in sličnosti. Zaradi tega se loči od vsega drugega stvarstva. V vsem stvarstvu je bog pustil svoje sledove. Tisti, ki stvarstvo gleda z očmi srca lahko v stvarstvu odkriva Božjo modrost.

Bog človeka ni samo ustvaril in pustil marveč se je zavezal, da bo zanj skrbel in mu pomagal, da bi bil srečen. Iskal je vse mogoče načine kako bi se človeku približal, razodeval sklepal zaveze. Jezus sam je razodel kaj se dogaja: »Zato, glejte, pošiljam k vam preroke, modrece in pismouke. Nekateri od njih boste pobili in križali, druge boste bičali v svojih shodnicah in preganjali od mesta do mesta« (Mt 23,34). Ljudje niso sprejeli Božjih pobud, ko jim je hotel pomagati in jih napraviti srečne. Zaradi človekove zavrnitve ni bilo pomirjeno Božje srcu. Bog je svojo ljubezen izkazal človeku do konca. *Nazadnje je poslal k njim svojega sina, rekoč: »Mojega sina bodo spoštovali« (Mt 21,37).* Toda tudi Sina niso sprejeli ampak so ga pribili na križ.

Iz vsega povedanega vidimo kako veliko je bilo izničenje Boga. Zapustil je svojo Božjo slavo in si privzel človeško telo. Bog, ki je čisti duh se je utelesil v človeško materialno telo. To ni bila avantura radovednosti, to je bila avantura ljubezni. Ljubezen do človeka je Boga nagnila k tako velikemu dejanju. Naselil se je med nami in postal pravi človek. Živel je človeško življenje in tako hotel biti človeku čim bliže. Oznanjal je Božje kraljestvo in človeka klical na pot v večno srečo. Toda malo ljudi je verovalo njegovemu oznanilu.

Ko je dopolnil svoje zemeljsko poslanstvo je odšel nazaj k Očetu. Na zemlji pa je nam ljudem pustil čudoviti dar: evharistijo. To je največji čudež ljubezni, ko Bog ostaja pod podobo kruha, da bi bil človeku za hrano. To je spet neke vrste izničenje. Bog ostaja v Kruhu nebogljen in nezavarovan. Ljudje ga lahko prejemaajo v ljubezni in se z njim nasičujejo, lahko pa ga skrunijo ali zlorabijo. Bog pa se razdaja človeku in čaka, da se človeška srca morda le vžgejo v ljubezni.

4. Zahvala

Če danes potujete po Grčiji lahko slišite, ko vam na koncu obiska ali nakupa rečejo: euharisto. To pomeni hvala. Beseda evharistija pomeni zahvala. Zadnja večerja je bila Jezusova zahvalna daritev nebeškemu Očetu, da je dovršil svoje poslanstvo na svetu in prinesel ljudem odrešenje. Tudi vsaka sveta maša je zahvalna daritev saj se z njo na najlepši in najbolj popoln način Bogu zahvaljujemo za Jezusa. Toda ta zahvala ne poteka iz človeških ust. Z Jezusovimi besedami in z darovanjem njega samega se Bogu zahvaljujemo za vse kar prejemo. Vse kar nas obdaja je Božji dar, največji dar človeštvu pa je Jezus Kristus Božji Sin. Brez Očetovega sklepa in brez njegove silne ljubezni bi človeštvo Jezusa ne prejelo.

Zahvalna daritev, evharistija pa nam razodeva dvoje: Da smo bili odrešenja potrebni in priznanje, da je samo Bog tisti, ki nam odrešenje lahko podari. Evharistična daritev nas nagiba k držni ponižnosti in iskrenosti. Ko darujemo sveto daritev se zavedamo svoje majhnosti pred Bogom hkrati pa čutimo neizmerno obdarovanost. Še več! Kljub majhnosti človeka pri evharistiji pa v srce pride občutek veličini z Bogom in v Bogu. Bog nas svojo navzočnostjo dviga, nas oblikuje in posvečuje.

V Svetem pismu lahko najdemo najlepši primer življenja iz evharistije v Devici Mariji. Ona je bila prva, ki je pod svojim srcem in v srcu nosila živega Boga. Božji Sin, ki je pod njenim srcem dobival človeško telo je deloval tudi v njenem srcu. Posvečeval jo je, da je bila po duhu in telesu sveta. Čeprav ji madež greha nikoli ni umazal srca, jo je navzočnost Boga v njenem telesu še bolj posvečevalo in dvigalo k Bogu. Spreminjalo se je tudi njeno srce. Postajala je iz dneva v dan bolj Božja. Božji Sin ni samo rasel v njenem telesu, on je deloval tudi v njenem srcu. Dal ji je spoznavati lepoto in veličino tega, kar se je dogajalo v njej. Marija mu je odprava srce na stežaj in vpijala njegovo ljubezen. V njej ni rasla samo materinska ljubezen do sina, ki ga je nosila pod srcem marveč tudi ljubezen do Boga, ki ji je storil velike reči.

Vse to je mirno in hvaležno nosila v svojem srcu. Ko pa je prišla na obisk k teti Elizabeti, da bi ji izkazala ljubezen je privrela iz Marijinega srca hvalnica ali zahvala kakršne še ni slišalo človeštvo: *»Moja duša povečuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku, kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice. Glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi, kajti velike reči mi je storil Mogočni in njegovo ime je sveto«* (Lk 1,47-49). Te Marijine besede so resnična zahvala, evharistija, v imenu vsega človeškega rodu, ki je ječal v grehu in čakal odrešenja. Marija se ne zahvaljuje zato, ker jo njo Bog izbral in obdaroval. Zahvaljuje se, ker se je Bog ozrl na molitve in prošnje vseh rodov *»in se spomnil usmiljenja, kakor je govoril našim očetom: Abrahamu in njegovemu potomstvu na veke«* (Lk 1,54b-55).

Evharistija tudi nas vabi k zahvaljevanju. To pa pomeni, da nas kliče k ponižnosti in iskreni hvaležnosti. Samo ponižen človek lahko spozna, da se je za dar treba zahvaliti. V srcu ponižni je sposoben videti veličino in ljubezen tistega, ki prinaša dar. Evharistični Jezus, ki ga nosimo v srcih nas kliče k evharističnemu življenju. To pomeni, da nas po Mariji uči zahvaljevati se za dar odrešenje, za ljubezen, za brate in sestre. Uvaja nas v življenje služenja v hvaležnosti za velike reči, ki jih Gospod dela za nas vsak dan znova. Naj se tudi iz naših src dvigajo pesmi zahvale in pojejo gospodu, ki se je ozrl na nas svoje služabnike!

5. Pod slapom milosti

Blažena mati Terezija iz Kalkute je vedno poudarjala, da moč za svoje delo dobiva v vsakdanjem čaščenju Najsvetejšega. Vsaj eno uro si je vzela časa, da je preživela pred tabernakljem in si nabirala moči za delo, ki ni bilo lahko. Samo z močjo, ki jo je prejela v molitvi pred Najsvetejšim je lahko služila najbolj ubogim med ubogimi. Ker se je zavedala svojega poslanstva, je sprejemala vse uboge, ne glede na vero in kasto, z enako ljubeznijo, je morala delati skupaj z Jezusom.

Njeno delo ni bilo lahko, saj je pobirala po ulicah Kalkute zapuščene in umirajoče ljudi, ki niso imeli nikogar, da bi za njih poskrbel. Bila je kot angel dobrote in pomagala tam, kjer je bilo najbolj potrebno. Njena moč ni bila slava, ki jo je obdajala, njena moč je bil Jezus, ki ga je nosila v svojem srcu. V molitvi pred najsvetejšim je pila njegovo milost in srkala njegovo ljubezen. Zanje bi lahko rekli, da je za vsa svoja dela dobivala moč pred tabernakljem. Ko je molila je bila pod slapom Božjih milosti, ki so padale nanjo, jo krepile in usposabljale za izkazovanje ljubezni.

Ko je vojak Jezusu prebodel stran je pritekla kri in voda. In tega studenca je bila rojena Cerkev in njeni zakramenti. Ta studenec od takrat nikoli ni usahnil ampak se razliva na vsakega, ki se mu približa s hrepenenjem. To je studenec, ki vedno teče in namaka žejna srca z živo vodo.

Vsak tabernakelj bi lahko primerjali z Jezusovim prebodenim Srcem. Iz vsakega tabernakelj izhaja moč Božje milosti, še več Jezus sam nas obseva s svojo ljubeznijo, kadar se mudimo pred tabernakljem.

V Izraelci so potovali po puščavi in naposled so bili žejni in izčrpani, saj ni bilo ne hrane in ne vode. Bog je naročil Mojzesu naj udari po skali in ta bo dala vodo. Takole je Bog govoril Mojzesu: *»Vzemi palico in z bratom Aronom zberita skupnost! Govorita skali pred njihovimi*

očmi in dala bo svojo vodo! Tako boš storil, da jim bo pritekla voda iz skale, in boš napojil skupnost in njihovo živino» (4Mz 20,8). Ta voda je bila za Izraelce rešitev, da niso pomrli od žeje.

Na veliki petek je vojak prebodel Jezusovo stran in takoj sta pritekla kri in voda. Iz prebodene strani se je rodila Cerkev hkrati pa je pritekla tudi moč iz katere Cerkev živi in se pomlaja. Prebodeno Jezusovo srce je dalo potoke milosti, ki se še vedno razlivajo na žejno in lačno človeštvo. Tudi evharistija se je rodila iz Jezusovega prebodenega srca. Evharistija je studenec milosti in moči, ki je na razpolago hrepenečemu, željnemu in omaganemu človeku. Tu studenec ne bo nikoli usahnil, marveč se razliva v vedno novo močjo in svežino. Človekovo srce potrebuje vode iz tega izvira. Podobno je jelenu, ki išče vodo. *Kakor hrepeni jelen po potokih voda, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog. Mojo dušo žeja po Bogu, po živem Bogu (Ps 42,2-3).* Človekovo dušo žeja po živem Bogu zato, ker v sebi nosi Božjo podobo. To hrepenenje lahko človek poteši ob prebodemem Jezusovem srcu, ki je bilo za nas in zaradi nas prebodeno. Iz njega se razlivajo potoki voda, ki nas očiščujejo, odžejajo in posvečujejo.

Prav tabernakelj je tak studenec ali slap milosti, ki nas krepi in umiva, ko se mu približamo. Krepi nas z vodo ljubezni, nas navdušuje za dela ljubezni in umiva naše slabosti, da lahko čistih src stopamo po poti ljubezni do Boga in do bližnjega.

6. Drugačna Hrana

Italijanski pisatelj in novinar Vittorio Messori, ki je imel tudi pogovor z Božjim služabnikom papežem Janezom Pavlom drugim, je napisal več knjig. Posebej se je ukvarjal z versko tematiko, saj je globoko veren mož. V eni izmed svojih knjig piše tudi o evharistiji. Iz njegovega pisanja odsevata globoka vera in izvirnost. Takole pravi:

Običajna hrana, ki jo uživamo vsak dan se v človekovem telesu uporablja in jo telo porabi za svoje delovanje. To kar zaužijemo tele predela in razgradi in tisto, kar potrebuje za življenje posrka in se spremeni v energijo. Vse kar pa za človekovo telo ni potrebno se izloči. Evharistija pa je popolnoma drugačna Hrana. Ko jo človek zaužije se začne drugačen proces. Evharistija uporablja to kar človeškega in spreminja v Božje. Evharistija človeka spreminja in ga dela zmeraj bolj Bogu podobnega in ga napolnjuje z Bogom. V človeku deluje kot energija, ki človeku pomaga, da slabosti in napake čedalje bolj izkoreninja in krepi rast dobrega v človeku.

Prepričanje tega pisatelja tudi nam pomaga razumeti skrivnost evharistije. Zato je popolnoma pravilno, da evharistijo razumemo kot hrano za človekovo dušo. Človek, bi sam od sebe ne mogel narediti veliko dobrega, posebej ne velikih korakov na poti svetosti, če ne bi užival posebne hrane za dušo. Potrebno je, pogosti pristopamo k svetemu obhajilu in prejemo moč, da se dobro v nas hitreje razvija ter, da lažje opuščamo slabe navade in nagnjenja.

Evharistija ni nagrada za zveste in svete duše ampak potreba vsake duše, ki gre po poti svetosti. Ne smemo pristopati k obhajilu kar iz navade brez da bi se zavedali, da je to srečanje z Bogom. V trenutku prejema svetega obhajila povabimo in prejmemo Boga v svoje srce. On postane spremljevalec v našem življenju. Vabi nas k dobrim delom in nam daje moč, da lažje nesebično služimo bližnjemu. Bog deluje v srcu kot neka moč, ki nas kliče k odločanju za dobro, ki nam daje veselje za ljubezen ter nas opominja, da se ne odločamo za slabo. Jezus ostaja skriti gost v človekovem srcu, dokler ga človek sam z grehom ne izžene iz srca. Ko nosimo Boga v svojem srcu, nam on ne jemlje naše svobode, popolnoma jo spoštuje in lahko delamo kar hočemo. On nas samo tiho nagovarja in kliče k dobremu. Pomaga nam prodirati v skrivnost Božje ljubezni, predvsem pa nas ljubi. Ko nosimo Jezusa v svojem srcu lahko začutimo kako zelo smo ljubljene. To spoznanje človeka dviguje, da se še bolj odpira Bogu in pusti, da ga on usmerja na pot dobrega. Vsako dobro dejanje človeka opogumi za še večje korake na poti kreposti. Napredovanje v dobrem lahko človeka privede do zavesti, kako zelo me Bog ljubi. To spoznanje človeka vedno bolj navdušuje za ljubezen in ga spreminja. Pod Božjim vplivom človek postaja vedno bolj Božji. To pomeni, da je Bog vedno bolj upodobljen v človeku. Božja podoba postane vedno bolj vidna v človeku in iz njega izžareva. Prejem evharistije mora zato biti dejanje ljubezni in zavestno srečanje z Bogom. Od malomarno prejetega svetega obhajila človek nima tistih sadov, ki jih Bog želi človeku podariti. Potrebno je vsak dan znova reči »da« Božji volji. Bog človeka tudi nikoli ne bo na silo naredil dobrega. Prejem svetega obhajila nas torej kliče k sodelovanju z Bogom. Človek mora Bogu odpreti svoje srce in se mu pustiti, da ga spreminja. Bog deluje v človeku le, če ga ta povabi in prosi, da se v njem upodobi.

7. V Njem živimo...

Neki svetnik, ki je bil župnik, je pogosto opazil, da moški srednjih let prihaja sam v cerkev in se tam več časa zadrži. En dan ga je opazoval, kako je vstopil in pobožno pokleknil pred Najsvetejšim. Potem je sedel v klopi si razpel suknjič in nato še srajco. Župnik je ves

presenečen pristopil in ga vprašal kaj počne. Mož mu je prijazno odgovoril: Sončim se! Pustim, da mi Jezus sije na srce!

Ko se je apostol Pavel sprehajal po Atenah je videl veliko templjev, kar je nakazovalo pobožnost Atencev. Na areopagu jim je o tem spregovori in jih klical k veri v Jezusa od mrtvih vstalega. Med drugim jim je rekel: »*Zakaj v njem živimo, se gibljemo in smo*« (Apd 17, 28). Skušajmo danes dometi te besede in jih povezati z Jezusom pod podobo evharističnega Kruha, ki ga hranimo v tabernakljih.

Tabernakelj ni samo hišica kamor shranjujemo Najsvetejše, da ga lahko delimo pri sveti maši in drugih bogoslužjih ali pa ga nesemo bolnikom kot sveto popotnico. Tabernakelj je v resnici Božje bivališče toda Boga ne moremo zapreti za zlata vratca. Bog je večji od tabernaklja in ga prestopa in sije iz njega. To je delček nebes na zemlji, saj tam kjer je Bog, tam so nebesa! Ko bi mogli s svojimi očmi zaznati in gledati Boga bi lahko presenečeni ugotovili, da ni Bog samo v tabernaklju marveč je vsa okolica polna Božjega veličastva. V prispodobi bi lahko rekli, da je tabernakelj kot močna luč, ki sveti na vse strani in razsvetljuje temo. Tudi Bog sije iz tabernaklja in tisti, ki pride pred tabernakelj molit se potopi v ta Božji sij.

Zato besede apostola Pavla veljajo še bolj kadar smo pred tabernakljem, da *v njem živimo, se gibljemo in smo*. Kadar molimo pred Najsvetejšim se pustimo, da Bog sije na nas. V njegovi ljubezni se sončimo in on deluje na nas da postajamo od Boga zagoreli, to je polni milosti. Zato je molitev pred najsvetejšim zelo dragocena. Zgodi se tudi, da človek kdaj ne more moliti z besedami. Takrat je dovolj, da v ljubeznijo poklekne pred Najsvetejše in pustimo, da nas Bog obsipa s svojimi darovi.

Kadar smo pred tabernakljem bi lahko rekli, da plavamo v Božji pričujočnosti in se prepuščamo Božji ljubezni. Zato je dovolj, da se živo zavedamo Božje navzočnosti in se v njej odpočijemo. Zelo dobro je, se zavedamo svoje majhnosti pred Bogom in prosimo za odpuščanje grehov. Lahko zmolimo tudi kesanje nad svojimi grehi in sklenemo, da jih bomo čim prej položili v Božje usmiljeno Srce v zakramentu svete spovedi.

Bog nas pred tabernakljem vedno pričakuje. Tudi na ta način želi krepiti naše duše in jih ozdravljati vseh bolezni. Tudi cestinar je stopil v tempelj in ponižna molil k Bogu. *Cestinar pa je stal daleč proč in še oči ni hotel vzdigniti proti nebu, ampak se je tolkel po prsih in govoril: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!«* Jezus pa dodaja: »*Povem vam, ta je šel opravičen domov, oni pa ne; kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.*« (Lk 18,13-14)

K molitvi pred Najsvetejšim, nas Jezus sam vabi: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28). Poslušajmo njegov glas in radi pohitimo pred tabernakelj, da se spočijemo v siju njegove ljubezni!

8. Judežev poljub

V pesmi slednici, ki jo beremo na praznik Svetega Rešnjega Telesa, je takole zapisano: *Dan je dobrim, dan krivičnim, le z učinkom prav različnim: za življenje ali smrt. Je krivičnim v pogubljenje, dobrim vernim pa v življenje, dvojen, glej, je vstop odprt.* Ta pesem nam razodeva, da ni vseeno kako uživamo Sveto Rešnje Telo. Lahko nam je tudi v pogubo namesto v odrešenje.

Apostol Juda Iškarijot je bil med Jezusovimi najožjimi sodelavci. Jezus mu je celo zaupal vse denarne zadeve, ki so jih imeli dvanajsteri. Toda Juda ni bil sposoben v Jezusu odkriti Boga, ki ljubi človeka. Jezus mu je bil kakor pomagalo, da je laže uresničil svoja osebna hotenja. Upal je, da se bo z Jezusovo pomočjo povzpел med voditelje upora. Tudi denar ga je premamil in ga je izmikal iz skupne mošnje. Evangelist Janez ga takole označi: »Bil je tat; imel je namreč denarnico in si je prilaščal, kar so dajali vanjo« (Jn 12,6b). Ta nepoštena drža apostola Juda Iškarijota gaje pripeljala tako daleč, da je bil sposoben izdati Jezusa za denar. *Tedaj je šel eden izmed dvanajsterih, po imenu Juda Iškarijot, k velikim duhovnikom in rekel: »Kaj mi hočete dati in vam ga izročim?« Ti pa so mu plačali trideset srebrnikov. Odtlej je iskal priložnost, da bi ga izročil Izdajalec jim je dal znamenje in rekel: »Tisti je, ki ga bom poljubil; njega primite!« In takoj je stopil k Jezusu in rekel: »Pozdravljen, rabi!« in ga poljubil (Mt 26,14-16;48-49).*

V Judu ni bilo ljubezni do Jezusa. Zato mu tudi Jezus ni mogel pomagati na pot svetosti. Gotovo ga je Jezus ljubil in mu hotel dobro. Toda Juda je tej dobroti zaprl svoje srce in ta ni mogla prodreti vanj.

Podobno se dogaja tudi v nas ljudeh. Prejem Svetega Rešnjega Telesa mora biti dejanje ljubezni. Samo na ta način nam Jezus lahko pomaga in posvečuje našo dušo in telo, ter nas kliče na pot popolnosti. Če z človekove strani ni ljubezni je podobno kot če bi bil na človekovi strani ventil zaprt. Lahko je še toliko vode v ceveh a ven ne more izteči in te odžejati, če ni ventil odprt.

K obhajilu ne moremo pristopati kar iz navade ali zato ker gredo tudi drugi. To ne bi bilo vredno prejetje, ki bi človeku koristilo. V tem primeru Bog ne more delovati v človeku, če

ni v srce iskreno povabljen in pričakovan. Samo ljubezen lahko daje Božji ljubezni pot do srca in omogoča prejem Božjih darov. Zato nas pesem slednica lepo poučuje: *Dan je dobrim, dan krivičnim, le z učinkom prav različnim: za življenje ali smrt. Je krivičnim v pogubljenje, dobrim vernim pa v življenje, dvojen, glej, je vstop odprt.*

Lahko se zgodi tudi naslednje: Božji rop. To pa je dejanje, ko človek, ki ima v srcu težek greh prejme sveto obhajilo. To dejanje je podobno, če bi nekoga ne mogel povabiti na obisk, ker se ne odzove. Potem pa grem in ga ugrabim in na silo pripeljem k sebi na dom. Bog ne more vstopiti v srce, ki ga ni sposobno sprejeti. Če je srce omadeževano v težkim grehom se je treba najprej spraviti z Bogom v zakramentu sprave in šele potem povabiti Jezusa v svoje srce. Srce, ki je predano grehu ima razdrto prijateljstvo z Bogom zato ga ne more prejeti. Je na neki način mrtvo za Boga. Treba ga je prej oživiti v zakramentu sprave, greh odstraniti in obnoviti ljubezen. Šele v ponovno ljubeče srce lahko pride Jezus in v njem deluje ter razdaja svoje milostne darove.

9. Kako verovati?

Splošno znan je čudež, ki se je leta 1263 zgodil v mestu Bolsena v Italiji. Neki duhovnik iz Nemčije se je na romanju v Rim ustavil v Bolseni, kjer je opravil sveto daritev. Že dolgo časa ga je begal dvom, ali je Jezus pod evharističnima podobama resnično navzoč. V Bolseni je maševal v cerkvi sv. Kristine. Med mašno daritvijo, pri spremenjenju, je začela hostija krvaveti. Kapljice so padale na korporal in pokazali so se rdeči madeži. Duhovnik je bil prestrašen in je hotel ta dogodek ohraniti zase. Toda ko je zložil korporal, so kapljice padle tudi na kamniti marmorni tlak.

Novica o dogodku se je hitro razvedela. Duhovnik, pri katerem se je zgodil ta evharistični čudež, je obiskal papeža Urbana IV., ki je takrat bival v Orvietu. Duhovnik je papežu vse natančno razložil. Bil je srečen, da se je rešil mučnega dvoma. Papež je naročil, naj mu prinesejo korporal. Ko se je o čudežu prepričal, je shranil okrvavljeni korporal v stolni cerkvi v Orvietu. Med drugim je papeža tudi ta čudež nagnil, da je za vso Cerkev uvedel praznik sv. Rešnjega telesa. Okrvavljeni korporal še danes hranijo v Orvietu.

Kot nam zgornji dogodek poroča se lahko v življenju kristjana ali celo duhovnika pojavijo dvomi, ki nam otežijo našo vero. Skrivnost svete evharistije je zares skrivnost, zato nam bo puščala v našem življenju vedno nekoliko nejasnosti in dvomov. V tem življenju živimo iz vere v sveto evharistijo, torej ne v gledanju. Že sama vera nam govori, da enostavno verujemo

tistemu, ki nam je to skrivnost razodel. Če bi evharistično skrivnost do konca razumeli, bi bili v stanju gledanja in ne verovanja. Stanje gledanja pa se nam bo odprlo, ko bomo prešli prag smrti in gledali Gospoda iz oči v oči.

Res so negotovosti in dvomi lahko boleči v kristjanovem življenju. Dvom, ki se pojavi spontano seveda še ni greh. Ne smemo se dvoma bati in se čutiti grde ter grešne pred Bogom. Je neke vrste alarm, ki nas kliče, da moramo svoje krščansko življenje poglobiti. Predvsem je na mestu več molitve prav v ta namen, da bi nam Gospod pomagal v naših dvomih. Pomembno je, da pri taki molitvi Gospodu puščamo popolno svobodo in mu vsak dan rečemo *zgodí se tvoja volja*. Ne moremo Gospoda siliti v čudež, ker ne vemo ali bi nam bil čudež v duhovno korist. Zgornjemu duhovniku je bil, mogoče bi jaz podlegel napuhu ali kaki drugi skušnjavi.

V takem dvomu in negotovosti je dobro pogosto ponoviti besede iz evangelija, ki jih je izrekel oče božjastnega dečka, ko je Jezusa prosil naj ga ozdravi: *»Verujem, pomagaj moji neveri!«* Te besede nam bodo dajale moč in nas dvigale ob trenutkih notranje bolečine. Dobro je pogosto v sebi poživljati vero v Jezusove besede, v Jezusov nauk, posebej besede, ki jih je izrekel pri zadnji večerji. Lahko si s svojimi besedami sestavimo molitev v ta namen:

Jezus, hočem verovati vsaki tvoji besedi, ker ti popolnoma zaupam, da si govoril resnico. Težko mi je verovati, vendar hočem verovati in hočem ti popolnoma zaupati. Posebej hočem trdno verovati v tvojo navzočnost v sveti evharistiji. Ti sam si rekel, da je posvečena hostija tvoje telo. Tem besedah hočem verovati, čeprav te v belem kruhu ne vidim in ne okusim. Ohrani mi zvestobo in poživi mi vero! *»Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!«*

10. Srce župnije

Terezija Deteta Jezusa je premišljevala o svojem poklicu in svojem mestu v Cerkvi. Takole je zapisala:

»Ko sem prebirala ono mesto o skrivnostnem Kristusovem telesu, ki je sveta Cerkev, nisem pri nobenem udu, ki jih sveti Pavel našteva, mogla misliti sebe. Najraje bi se postavila za vse ude. Ljubezen mi je pomagala s svojim ključem do mojega poklica. Jasno: če je Cerkev iz udov sestavljeno telo, mora imeti najpotrebnejše, najvažnejše, in to je srce, ki mora goreti v ljubezni. Ljubezen poganja vse ude, da delajo. Če bi ugasnila ta, bi prenehali apostoli z oznanjevanjem evangelija in mučenci bi se branili prelivati svojo kri. Spoznala sem, da je v

ljubezni obsežen vsak poklic, da je ona vse v vsem, da obsega vse čase, vse kraje, ker je večna.

Skoraj brezumno srečna sem zaklicala: 'O Jezus, moja ljubezen! Končno sem le odkrila svoj poklic! Moj poklic je ljubezen. Našla sem mesto v Cerkvi. In to mesto si mi pokazal ti, moj Bog. Ljubezen naj bom v srcu svoje matere Cerkve! Torej bom vse obenem. Prav, kakor sem si nekoč želela.'«

Podobno kot sveta Terezija se moramo tudi mi spraševati kje je naše srce. Brez dvoma lahko ugotovimo, da je srce vsake župnije evharistični Jezus. Tabernakelj je tisto srce, ki utripa za vsako župnijo. Tega bi se morali globoko zavedati.

Srce ima nalogo ga prečrpava kri in jo pošilja po vsem telesu do najmanjše žilice. Tudi Jezus je v vsaki župniji srce, ki želi svojo moč pošiljati v vse ude in jih napolnjevati z milostjo. Hoče nam dajati hrano za naše duhovno življenje. Zato je potrebno, da se mu približamo in se pustimo nasititi in napojiti z njegovimi darovi. Evharistično Srce nas mora poživljati, da ne bomo umrli od zapuščenosti.

Jezusovo Srce utripa za nas v tabernaklju. Je ljubezen, ki se hoče razlivati na vso župnijo, na vse, ki živijo okoli tega Srca. Utripanje Božjega Srca je potrebno za nas, moramo ga slišati. Utripanje materinega srca, ki ga otrok čuti, sliši, ga umirja in mu daje čutiti varnost in ljubezen. Tudi mi kristjani moramo slišati utripanje Božjega Srca, da se umirimo; da začutimo, da smo ljubljene; da dojamemo kako zelo smo varni v Jezusovem Srcu. Temu čudovitemu Srcu se je treba čimbolj približati in mu prisluhniti v tihoti. Kakor otrok na materin prsih moramo tudi mi ob tabernaklju, pred Najsvetejšim poslušati utripanje Božjega srca. To Srce bije za nas, nas ljubi, za nas bi bilo pripravljeno še enkrat umreti, če bi bilo treba.

Srce pošilja kri po vsem telesu in jo usmerja. Izčrpano nazaj, da se obogati; bogato in polno moči pa po vsem telesu. O, ko bi mi kristjani znali svoje misli, želje in hotenja prepustiti Jezusovemu Srcu, da jih usmeri, obogati in slabe izloči. Ko bi z bali vse svoje odločitve sprejemati na kolenih pred tabernakljem. Ob utripanju Božjega srca bi začutili kaj nam je v zveličanje. Naučili bi se razlikovati med dobrim in hudim in se okrepljeni in umirjeni podali na pot življenja. Ob srcu župnije, ob evharistiji, bi se učili živeti, ljubiti in delati.

Jezus, odpri nam svoje evharistično Srce, da bomo začutili, da utripa za nas. Napolni nas s svojimi darovi in nauči nas ljubiti!

11. Beseda je meso postala

Angel je vstopil k Mariji in rekel: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!« Pri teh besedah se je vznemirila in premišljevala, kakšen pozdrav je to. Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus. Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko ne poznam moža?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin. Bogu namreč ni nič nemogoče.« Marija pa je rekla: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgódi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje.

Ko je Marija sprejela Božjo ponudbo se je Bog učlovečil v njenem telesu. Pod njenim srcem je začelo utripati Božje Srce. Sedaj Marija ni bila samo milosti polna marveč je sam Bog napolnjeval njeno notranjost. Jezusovo Srce, ki je začelo utripati v njeni notranjosti je postalo kot notranji glas, ki jo je vedno bolj navduševal za popolno razpoložljivost in daritev. Jezus se je v njej razvijal kot človek a tudi kot Bog je v njej deloval. Ker se me je vsa izročila je postajalo njeno telo Božje svetišče v katerem je Bog prebival. Prodiral je v vsako poro njenega bitja. Marija je vsa postajala prežeta z Bogom, popolnoma Božja. Njene misli, njene želen, njeno hotenje je postajalo vedno bolj Božje. To jo je notranje tako oblikovalo po Bogu, da je bila sposobna v ljubezni Bogu vedno reči DA. Vsa se je predala Božjim načrtom in izpolnjevala Božjo voljo.

Na zunaj se ni nič spremenila, ostala je kakor druge judovske žene in dekleta. Toda v srcu je nosila največjo skrivnost vseh časov: učlovečeno Božjo besedo. V sebi je nosila Jezusa Boga in mu podarjala svoje telo, da je lahko iz njenega mesa, iz njene krvi, nastajal Jezus človek. Postajala je vsa Jezusova in Jezus ves njen. V sebi je pela pesem hvalnico Bogu, ker ji *je storil velike reči*. Čudila se je, ker je ona, tako majhna, postala bivališče Najvišjega.

Ta čudež učlovečenja se na neki način ponavlja pri vsakem obhajilu. Bog zapušča svojo slavo in se spušča na k človeku in v ljubezni vstopa v njegovo srce. Človek, majhen, grešen sme postati Božje bivališče. Kako čudovit dogodek! Bog vstopa v dušo, da bi jo še bolj upodobil po svojem Božjem Srcu. Hoče jo narediti bolj Božjo, bolj razpoložljivo za ljubezen. Bog človeku na ta način vedno znova dela velike reči.

Kakor je bila Marijina duša vsa predana Bogu, ki ga je nosila v svojem telesu, tako tudi kristjanova duša postaja vsa Božja. Srečna duša lahko poje hvalnico Bogu, ki jo je dvignil v svoje naročje. Še bolj pa lahko duša posluša Jezusa, ki ga nosi v srcu. Posluša njegovo

besedo, njegov šepet. Kliče jo v ljubezen do konca, v darovanje in umiranje. Kliče jo, da bi se mu vsa izročila, postala vsa Njegova. Ko se duša Bogu vsa izroči odpre Bogu vsa vrata srca, telesa in duha. Bog dobi dostop do najbolj skrite človekove notranjosti, da jo preustvari, poplemeniti, naredi zares živo. Človek dobi moč, da lahko živi ljubezen. Njegovo življenje postane umiranje svetu in rojevanje za Boga, ki se ob vsakem obhajilu vedno znova uteleša v duši. Na zunaj ostaja podoben drugim ljudem, v njegovi notranjosti pa sije velika Luč, ki človeka dela za živo monštranco.

12. Marija gre služiti

Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa! Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, se je dete v mojem telesu od radosti zganilo. Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!«(Lk 1,39-45

Angel je Mariji povedal, da je tudi njena sorodnica Elizabeta spočela in pričakuje sina. Marija je takoj začutila v sebi, da ji mora hiteti na pomoč. Šla ji je služiti. V sebi je nosila Jezusa in ta jo je klica k služenju, podarjanju, k ljubezni. Velik dogodek učlovečenja Boga ni Marije naredil pasivne, vase zaprte, ponosne, da je Božja izbranka. Božje učlovečenje je tudi njo počlovečevalo, da je imela oči odprte za bližnjega, za njegove potrebe. Želela je služiti, saj je v sebi nosila njega, ki je prišel človeku služiti in se mu podarjat. Bila je neizmerno bogata, a tega bogastva ni ljubosumno skrivala zase, šla je in to bogastvo delila z drugimi. Dala se je vsa Bogu na razpolago in ga ponesla tja kamor sam ni mogel priti. Posodila mu je svoje telo, svoje noge, svoje roke, sebe vso. Bog človeka, ki se mu preda ne naredi nedejavnega ampak ga kliče k služenju, podarjanju, k uživajoči se ljubezni.

Enako se dogaja z evharistijo. Ta človeka ne zapira v svojo lastno srečo marveč ga kliče k služenju, k bližnjemu. Res vsak prejem evharistije človeka neizmerno osreči in ga napolni z nebeško lepoto. Duša je hvaležna za Božjo navzočnost v srcu a ta hvaležnost jo kliče k delu. Ko Bog, ki je ljubezen vstopi v človekovo srce človekovo srce odgovori z ljubeznijo. Klic k bratskemu služenju je nujna posledica evharistije. Človek, ki nosi Boga v srcu ne more, da ne

bi služil, ne more ostati nedejaven. Tri Božje osebe se druga drugi nenehno podarjajo. Ob dotiku človeka pritegnejo v ta krog podarjanja, služenja.

Človek, ki tega kliče k služenju ne bi čutil v sebi ne bi prav prejel svete evharistije. Če človekovo srce ni sposobno služiti ni sposobno sprejeti Boga. Mogoče bo kdo ogovarjal: kaj pa ljudje, ki so popolnoma posvečeni kontemplaciji. Da tudi ti ljudje služijo. Tudi te ljudi Bog kliče k podarjanju do zadnjega vlakna svojega bitja. Molijo in se darujejo za vse svet. Za vse, ki nočejo moliti, za vse, ki Boga žalijo, preklinjajo in sovražijo. Oni prosijo zanje: *Oče odpusti jim saj ne vedo kaj delajo!* (Lk 23,34) Prosijo Boga naj jim zaupa križ trpljenja, da bi se darovali za tiste uboga brate in sestre, ki ne razumejo Božje ljubezni in se ji ne znajo odpreti.

Da, vsak vreden prejem svetega obhajila nas kliče v služenje. To je Jezus sam v svojem življenju pokazal. Preden se jim je podaril pod podobo kruha in vina, jim je umil noge. Ponižal se je in jim postal služabnik. Potem jim je podaril samega sebe nekrvavi daritvi, nato pa nastopil pot služenja in najglobljega darovanja. Svojo daritev je dopolnil s smrtjo na križu, kjer *jim je izkazal ljubezen do konca* (Jn 13,1). Tudi nas kliče evharistija k darovanju, k ljubezni do konca. Naj nas Marija, evharistična žena, vodi na pot služenja, na pot evharističnega darovanja. Samo na ta način bo evharistični Gospod v nas lahko svoje delo odrešenja dopolnil.

13. Bog gleda mene!

Sveti Janez Vianey, župnik v Arsu, Je večkrat videl kmeta iz Arsa, ki se je vračal s polja ali sel na polje, da se je ustavil pred cerkvijo. Naslonil je svoje orodje na zid ob vratih in šel v cerkev. Tiho in pobožno je sedel v cerkvi, na kovu pa spoštljivo pokleknil in odšel naprej po svojih opravkih. Janeza Vianeya je dajala radovednost kaj ta mož moli v cerkvi. Neki dan ga je počakal, ko je izstopil iz cerkve in ga vprašal kaj dela v cerkvi. Kmet mu je odgovoril: »Usedem se v klop in gledam Jezusa, in Jezus gleda mene«. Župnik je bil presenečen kako preprosto je znal ta mož poklekniti pred Najsvetejše in ga častiti. Znal se je prepustiti Božjemu pogledu in tudi sam je gledal Boga.

Gornji zgled nam pove da lahko tudi v tišini častimo Najsvetejše. Ni potrebno veliko besed, ni potrebno dolgih molitev, dovolj je, da Jezusa samo z ljubeznijo gledamo. To je eden izmed načinov čaščenja Svetega Rešnjega Telesa.

Danes mnogi ne vedo kako bi častili Najsvetejše. Nihče jih ni naučil, kaj se tam moli, kako se tam obnaša. Zato ne vedo kaj bi vedo kaj bi pred tabernakljem počeli. Če gredo skupaj z nekom, ki je vajan molitve pred Najsvetejšim, jim lahko postane nerodno, da sami ne znajo teh molitev. Lahko pa se dolgočasijo in čakajo kdaj bo bližnji končal svojo molitev.

Prvo kar je potrebno za molitev pred Najsvetejšim je vera, da je Jezus res navzoč v Svetem Rešnjem Telesu. Ta vera nam narekuje, da znamo pred tabernakljem vsaj spoštljivo poklekniti in Bogu pokazati svojo vdanost. Dobro je, da se vsak sam odloči, da bo začel moliti pred Najsvetejšim. Ta odločitev mora biti realna, kar pomeni, da ne bom že prvi dan postal velik častilec Svetega Rešnjega Telesa, ki bo sposoben klečati ure in moliti. Na Jezusa v Svetem Zakramentu se je najprej treba navaditi. Molitev mora rasti in izkušnje in iz doživetja srečevanja z Bogom.

Mogoče bo prvi obisk Najsvetejšega čisto kratek. Mogoče ne bo niti prava molitev. Človek lahko poklekne v klop in kleči v zavesti, da me Bog gleda. Zavem se, da me Bog gleda z ljubeznijo in me noče soditi za moje prestopke marveč je vesel, da sem se mu približal. Izkušnja Božje ljubezni me lahko popelje v molitev. Zgodi se, da kak dan ne bom sposoben začutiti nič, niti kako me Bog ljubi. Takrat lahko Bogu preprosto rečem: »Bog prazen sem. Nimam ti kaj dati. Tudi povedati ti ne znam nič. Podarjam ti samo ta čas. Glej name in me blagoslovi.« Gotovo bom odšel drugačen kot sem prišel. Drugič bom mogoče bolj sposoben začutiti, da sem pred Bogom. Zavedal se bom, da v tabernaklju prebiva živi Bog, ki je moj stvarnik in Gospod. V njegovi roke sem in on mi podarja vsak dan življenje. Iz tega se lahko razvije občutek hvaležnosti Bogu za vse kar sem in kar premorem.

Vsak naslednji obisk bo drugačen. Človek se udomači pred Najsvetejšim. Navadi se biti v tišini in občutiti Božjo navzočnost. Nauči se srečevati z Bogom. Tišina mu ni več dolgotrajna in čas mu začne hitro minevati. Nauči se lahko, da pred Jezusa položi vse svoje življenje, vse veselje, uspehe in tudi križe. Nič hudega če se pred tabernakljem zjoka ob svoji bolečini. Jezus je celo klical naj vsi obteženi pridejo k njemu in odložijo bremena na njegova ramena. Počasi z vajo človek odkrije pred tabernakljem svoje prijatelja, ki te zna poslušati, razumeti, ki te ima rad. Če si tega zmožen so prvi koraki že narejeni. Lahko reče tako kot zgoraj omenjeni mož: Jaz gledam njega in on gleda mene!

14. Posipaj cvetje pred njim!

Molitev rožnega venca je na mnogih mestih označena kot molitev, ki v prispodobi pomeni kot bi nizali rože v venec in ga po Mariji izročali Jezusu. Vsaka zdravamarija je kot cvet, ki ga dodajamo v venec in ga pletemo in povežemo z očenašem. Toda vsak venec mora imeti trdno osnovo cvetje moramo nizati na nek trak ali vrstico ali slamo. Lahko pa imajo cvetovi toliko daljše peclje, da jih lahko lepo spletemo v trden venec. Tako lahko molimo rožni venec, ki je v osnovi premišljevalna molitev. Med očenaše in zdravamarije pletemo premišljevanje skrivnosti iz Jezusovega in Marijinega življenja. Na posamezne besede zdravamarije nehamo paziti in vedno bolj nas prevzame misel na določeno skrivnost. Živo prihajajo pred nas določeni trenutki iz Jezusovega življenja in nas potopijo v premišljevanje. Molitev postane kontemplacija in meditacija.

Tudi molitev rožnega venca je primerna kot oblika čaščenja Najsvetejšega. Že sama molitev rožnega venca nas postavi pred Boga, da začutimo njegovo pričujočnost. Tudi skrivnosti rožnega venca so tako izbrane, da nas pravzaprav potegnejo v premišljevanje rojevanja Evharistije ali Jezusovega učlovečenja. Zato je zelo primerna oblika čaščenja Jezusa v Svetem Rešnjem Telesu. Zavest, da se nahajamo pred tabernakljem nam lahko po vsaki desetki poživi vzklík: »Hvaljeno in čaščeno naj vedno bo, presveto Rešnje Telo!«

Premišljevanje rožnega venca pa lahko postane osebno srečevanje z Jezusom. Vam lahko vpletemo vse svoje življenje, svoje prošnje in svoje bolečine. Nata način človek še bolj postane navzoč pred Najsvetejšim. Izroča mu vse svoje življenje. Rožni venec počasi lahko postane molitev zahvale za vse milosti, ki jih je človek v življenju prejel. Če bi v podobi rekli: je kakor bi z Marijino pomočjo okoli tabernaklja navijali venec rož, ki naj dehtijo Bogu v zahvalo. Ta venec je spleten iz samih pravih rož hvaležnosti in ljubezni za vse kar Bog človeku podarja. Lahko bi rekli, da posipamo dehteče cvetje okoli tabernaklja, da bi bilo okoli Jezusa čim bolj lepo. Jezusu izročamo vse svoje bitje, vse kar imamo najbolj plemenitega v srcu. Kakor bi pripravljali pot posuto z rožami, da bi Jezus lahko prišel v dušo. Tudi molitev je združenje z Bogom. Je srečevanje z njim. Vsako tako srečanje nas lahko opogumi in nam da moči za naslednje korake.

Kadar pa nosi človek v duši veliko trpljenja je lahko tabernakelj prostor kamor odložimo svojo težo. Jezus sprejema človekovo bolečino in jo zadene na svoja sveta ramena. Človek se lahko počuti kakor, da bi ga Mati Marija ponesla v Božji objem. Tam se trpeči človek odpočije na Božjem Srcu in dobi zagotovilo: Ne boj se, ne bom te zapustil sirote. S teboj bom vse dni!

Molitev rožnega venca ob Jezusu navzočem v Svetem Rešnjem Telesu nas lahko globoko potopi v skrivnost evharistije. Med molitvijo se človekovo srce odpira Božjemu delovanju.

Bog ga napolnjuje z darovi svoje ljubezni in dela močnega, da v svojem vsakdanjem življenju lahko uresničuje zapoved ljubezni.

Božji služabnik Janez Pavel drugi je v svoji okrožnici zapisal, da je molitev rožnega venca kakor nevidna veriga, ki nas povezuje z Bogom. Še posebej močna je ta veriga rožnega venca kadar ga molimo pred Najsvetejšim.

15. Očiščujoči studenec

V Svetem pismu je podoba vode velikokrat navzoča. Lahko je kot studenec, ki oživlja in očiščuje, lahko pa tudi kot izvir, ki daje življenje. Prerok Ezekijel nam slika prizor, ko izpod tempeljskega praga, z desne strani, priteka voda, ki postane reka in oživi mrtvo morje.

Tedaj me je peljal nazaj k tempeljskemu vhodu. In glej: izpod tempeljskega praga je privrela voda, proti vzhodu, ker je bilo tempeljsko pročelje na vzhodni strani. Voda je tekla od spodaj, od desne strani templja, južno od oltarja. Nato me je peljal ven skozi severna vrata; zunaj sva zavila k zunanjim vratom, ki so gledala proti vzhodu. In glej: voda je pritekala od desne strani. (Ezk 47,1-2)

Prerok Jeremija pa Gospoda same označuje kot studenec žive vode in toži, da so ga ljudje zapustili. *Vsi, ki te zapustijo, bodo osramočeni; v prah bodo zapisani, kateri odstopajo od tebe, ker so zapustili GOSPODA, studenec žive vode. (Jer 17,13b)*

Tudi prerok Joel v prerokbi o mesijanskih časih omenja studenec žive vode, ki bo izviral iz hiše Gospodove. *Tisti dan se bo zgodilo: Z gora bo kapljalo sladko vino in s hribov bo teklo mleko. Po vseh Judovih strugah bodo tekle vode, studenec bo izviral iz hiše GOSPODOVE in namakal dolino Šitím. (Jl 14,18)*

Smemo reči, da je Gospodova beseda kot studenec žive vode, ki teče, daje življenje in umiva Božje ljudstvo. Lahko pa pod izrazom živa voda razumemo Gospoda Boga samega. Jezus namreč pravi, da bo on dal živo vodo, ki bo postala v človeku studenec tekoč v večno življenje.

Neki ruski svetnik, ki je zelo rad prebiral Sveto pismo je zapisal, da branje Božje besede človeka umiva in očiščuje. To gotovo drži, saj besede Svetega pisma niso samo besede, ki jih beremo marveč besede živega Boga, ki nam jih on sam govori.

Po vsem povedanem je zelo smiselno, da lahko pridemo pred Najsvetejše tudi brat Božjo besedo. Božja beseda nam spregovori in nam pronica v notranjost. Je beseda, ki nas umiva in očiščuje našo notranjost ter nas navdušuje za Božje reči. Ko beremo Božjo besedo pred

Najsvetejšim se najdemo pred dvojnimi studencem milosti. Tudi Najsvetejše nas posvečuje in nam daje moč za dobre odločitve. Taka molitev je kakor potapljanje v vrelce milosti, ki nas osvežujejo vseh naših utrujenosti.

Pomembno je, da se zavedamo, da je branje Božje besede že molitev. To ni kakor drugo branje. Ob prebiranju svetega pisma nam Bog spregovori. Zato bi temu lahko rekli tudi poslušanje besed, ki nam jih govori Bog. Posebej dragocena molitev pa postane branje Božje besede kadar se spremeni v premišljevanje. To pomeni, da srce posluša besede, kojih Bog govori človeku tako zbrano in se vanje tudi pogloblja, da pride do premišljevanja. Branje se ustavi in beseda, ki je človeka v živo zadela popelje dušo v globlje premišljevanje in nato tudi do sklepov, ki nastanejo kot zaključek takega premišljevanja. Tako srečanje ob tabernaklju je potopitev v žive vode Gospodovih milosti. Te dušo tako osvežijo in prebudijo ljubezen, da ta z občudovanjem premišljuje o resnicah vere. Življenje, ki izhaja iz Božje besede človeku odpira pogled proti Bogu, da začuti njegovo ljubezen, ki človeka kliče v vedno globlje združenje.

Jezus, ki nam govoriš iz svetega pisma odpiraj nam svoje zaklade in poučuj nas v resnici!

16. Jezus zdravnik

Jezus je v svojem javnem delovanju veliko pozornosti posvetil bolnim in trpečim. Skušal jih je prinesiti v njihovo trpljenje vsaj žarek upanja. Veliko bolnih je tudi ozdravil od njihovih telesnih bolezni. Tisti, ki so bili ozdravljeni so mu bili hvaležni, čeprav ne vsi. Nekateri so v velikem navdušenju pozabili zahvaliti se mu. Razumel jih je in jim je hotel v njihovem trpljenju iti naproti.

Bolezen ima lahko dvojno vlogo v človekovem življenju. Lahko te popelje na pot poglobitve in na pot bliže Bogu. Lahko človekovo srce odpre Bogu in ga povabi v svoje trpljenje. Druga možnost pa je, da lahko bolezen človeka zakrknje in ga popelje na pot jeze na vse kar je okoli njega in tudi jeze na Boga. Tak človek je sposoben tudi Boga prekleti, ker mu ne odvzame križa trpljenja.

Jezus prihaja v naš človeški svet kot zdravnik. Ne samo takrat, ko je živel svoje zemeljsko življenje. Tudi danes je Jezus zdravnik, ki zdravi naše bolezni. Če gledamo čudeže in ozdravljenja v Lurdu lahko spoznamo, da se največ ozdravljenje zgodi med procesijo z Najsvetejšim. Tudi v Najsvetejšem Zakramentu smemo gledati Jezusa kot usmiljenega

zdravnika, ki zdravi naše duše in telesa. V taki naravnosti smemo prejemati tudi sveto obhajilo.

Prejem Jezusa pod podobo kruha ni nagrada za zveste in svetniške duše. Prejeti Jezusa v obhajilu je potreba vsakega vernega človeka. Jezus dejansko prihaja kot zdravnik v dušo in jo hoče še bolj utrditi v dobrem in navdušiti za kreposti. Kako hoče Bog ravnati z dušo nam pove že prerok Ezekijel: *»Da, tako govori Gospod BOG: Glejte, jaz sam bom poskrbel za svoje ovce in jih poiskal. Sam bom pasel svoje ovce in sam jim bom dajal počitek, govori Gospod BOG. Izgubljene bom poiskal, razgnane pripeljal nazaj, polomljene obvezal, bolne okrepčal, rejene in krepke obvaroval. Pasel jih bom, kakor je prav.« (Ezk 41,11;15-16)*

Bog prihaja v dušo, da bi ji bil v pomoč. Rad bi jo ozdravil vseh njenih slabosti in jo utrdil, da ne bi klecala na poti dobrega. Jezus v vsaki duši lahko deluje kot zdravnik. Vsi, ki smo še na poti v večno domovino smo včasih utrujeni, slabotni, lahko nam pojemajo moči. Taki duši hoče biti Jezus moč na njeni poti. Rad bi jo utrdil, da bi bila pri odločanju za dobro bolj močna in se bi laže uprla vsem mikov, ki človeka vabijo na kriva pota. Če se človek Jezusu prepusti in njegovo delovanje v sebi še pospešuje lahko v človeku tako pomaga razplamteti ljubezen, da je sposobna za velika dejanja.

Vedno je najbolj težko na začetku. Človek še ni popolnoma odločen za dobro. Miki so še močni in človeka hitro premamijo, da pade. Po padcu pa postane malodušen in misli da ne zmore, da je pot kreposti zanj pretežka. Ko pase človek prepusti Jezusovemu delovanju postane bolj močan in Bog ga takrat lahko še bolj podpira v njegovem prizadevanju za krepost. Vsako obhajilo v človeku naredi več prostora za Boga in Jezus človeka ozdravi od njegovih slabosti. Ko Bog prodira v vsako poro človekovega življenja, ga s tem tudi ozdravlja od nagnjenja k slabemu in mu daje več moči za odločanje za dobro. Prepustimo se Jezusu zdravniku naših duš, da nas ozdravi vseh naših slabosti in nas naredi močne na poti kreposti in svetosti.

17. Njegove krvi smo!

V prvi Mojzesovi knjigi nam sveti pisatelj sporoča kaj je Adam rekel, ko mu je Bog naredil pomočnico: *GOSPOD Bog naredil ženo in jo pripeljal k človeku. Tedaj je človek rekel: »To je končno kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa; ta se bo imenovala možinja, kajti ta je vzeta iz moža.« Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso. (1Mz 1,22-24)* Ta možev odgovor nam pove, da je mož ženo sprejel v celoti in sta

oba postana eno meso. Postala sta tako nerazdružna, da ju nič več ni moglo ločiti. Njuni življenji sta postali povezani in odslej sta živela drug z drugim in drug za drugega.

Podobno bi lahko rekli za človekov odnos z Bogom. Tudi Bog se je tako tesno povezal s človekom, da je že od stvarjenja človeka celo Božje življenje zaznamovano s človekom. Toda človek nič ni dodal k popolnosti Božjega življenja v Sveti Trojici, je pa Bog človeka pritegnil v proces podarjanja. Tri Božje Osebe se druga drugi nesebično darujejo in prav to je njihovi notranje življenje, neprestano podarjanje. K takemu darovanju je Bog poklical tudi človeka. Sveti Pavel nas celo opozarja, da človek, ki se druží v Bogom postane z njim en duh. *Kdor pa se druží z Gospodom, je z njim en duh. Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in ki ga imate od Boga? Ne pripadate sebi, saj ste bili odkupljeni za visoko ceno. Zato poveljučujte Boga v svojem telesu. (1 Kor 6,17;19)*

Bog nam je z učlovečenjem postal na nek način soroden. Postal je človek kakor mi in nam bil v vsem enak razen v grehu. Tako zelo se je poenotil s človekom, da smo postali celo njegovi bratje in sestre. Sam Jezus nas je naučil v molitvi očenaš, da smemo Boga klicati za očeta. Pater Marko Rupnik pa v svoji knjigi Ljubezen pa ostane pravi, da smo celo njegove krvi, z njim povezani po krvnem sorodstvu.

V evangeliju Jezus zakliče svojim učencem: *»Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan«.* (Jn 6,54) Ta Jezusov klic in tudi hkrati ponudba nam razodeva, da se Jezus želi tako zelo zediniti s človekom, da bi človek postal prepojen v Jezusovo krvjo in preraščen z Jezusovim mesom. To pomeni, da bi človek postal z Bogom en duh, ko nam je zapisal apostol Pavel. Tako popolno zedinjenje pa se zgodi prav pri prejemu evharistije. Jezus se tako močno naseli v človeku, da človek postaja Jezusu podoben. Zato pravijo učitelji duhovnega življenja, da je človekova naloga upodobiti v sebi Kristusa na najvišji možni način. Sveti Pavel je tako zelo zrasel z Kristusom, da je zapisal: *Dejansko sem po postavi odmrli postavi, da bi živel Bogu. Skupaj s Kristusom sem križan; ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe.* (Gal 2,19-20)

Da bi Kristus zaživel v nas je naš cilj. To pomeni, da bi bil Jezus tako živ v nas, da bi on postal naše življenje, in to življenje, ki ne mine ampak se razprostira v večnost. Jezus nas upodobi po svojem Srcu, da bo čutilo, kot on in želelo kot on. Naša naloga je, tako močno se združiti z Jezusom, da se bo po našem telesu pretakala njegova kri, da bodo Jezusove misli postale naše misli. Kadar z ljubeznijo vredno prejmemo obhajilo se to v nas uresničuje. O Jezus upodobi nas po svojem Srcu tako močno, da bo naše srce postalo kakor tvoje Srce, da bo čutilo, kakor je čutilo tvoje in ljubilo kakor je ljubilo tvoje!

18. Usmiljeni Jezus

Poljska redovnica sv. Faustina Kowalska je v prejšnjem stoletju svetu pričala o Jezusovem usmiljenju. Jezus se ne veseli, da bi ljudje trpeli v svojih grehih ampak želi vsakemu, ki je odprt izkazati usmiljenje. Težko je bilo njeno delo, da je svet prepričala, da je Bog usmiljen. Do takrat je namreč bilo še precej navzoče v krščanski miselnosti janzenistično pojmovanje, da je Bog strog sodnik, ki človeka hudo kaznuje za vse njegove prestopke. Ker je človek slab je skoraj nevreden da bi se Bog izkazal milostljivega nad njim. Tudi glede evharistije so bili zelo strogi. Pogosto prejemanje obhajila tako ali tako ni bilo v navadi. Kak strog janzenistično usmerjeni župnik je ob koncu leta celo vesel zapisal v kroniko: Letos nisem podelil nobenega svetega obhajila.

Tako pojmovanje gotovo ni v skladu z Božjo ljubeznijo. Če je Bog sama ljubezen ne more s človekom tako postopati. Bog, ki je ljubezen je tudi usmiljen in razume človeka, da marsikdaj ne ve kaj dela. Jezus je na križevem potu molil za svoje mučitelje: *»Oče odpusti jim saj ne vedo kaj delajo!«*(Lk, 23,34) Ko je bil že na križu se je usmili desnega razbojnika in mu obljubil, da bo še tisti dan v rajju.

Z gotovostjo smemo misliti, da je ravno usmiljenje glavna značilnost Božje ljubezni. Če bi Bog ne bil usmiljen bi ne bil ljubezen. Božja ljubezen je popolnoma svobodna in je na nagiba k dejanju noben drugi nagib kot čisto ljubezensko hotenje. Božje ljubezen je tudi zvesta in se ne spreminja četudi človek Bogu ne vrača ljubezni za ljubezen. Po človeško bi lahko rekli, da neskončno potrpi s človekom in se ga vedno znova usmili, ko se obrne k njemu. Prerok Izaija tako lepo oznanja Božje usmiljenje svojim izgnanim rojakom. Zagotavlja jim, da se njihovih pregreh ne bo spominjal in se jih bo usmilil. *Vriskajte, nebesa, in raduj se, zemlja, gore, zaženite vrisk! Kajti GOSPOD tolaži svoje ljudstvo in se usmili svojih ubogih. Hči sionska pa pravi: »Zapustil me je GOSPOD, Gospod je name pozabil.« Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim. Glej, na obe dlani sem te napisal, tvoje obzidje je vedno pred menoj.* (Iz 49,13-16)

Božje usmiljenje je močnejša vez do človeka, kakor pa vez matere do svojega otročiča. Ta vez usmiljenja do človeka se kaže tudi v evharistiji. Bog se tako žili združiti s človekom in mu izkazati usmiljenje, da je Telo svojega Sina popolnoma prepustil človeškim rokam. Božje Srce kipi od usmiljenja zato se nikoli ne vpraša ali je ta ali oni človek vreden njegovega usmiljenja, njegove ljubezni. Bog ljubi vedno do konca, do zadnjega vlakna svojega Božjega

Srca. Bog hoče priti v vsako srce in vsakemu človeku hoče izkazati svoje neskončno usmiljenje. Ne zavrže niti človeka, ki ga ne mara ampak mu izkazuje ljubezen, da bi se človekovo srce morda le odzvalo njegovi ljubezni.

Da bi nam izkazal svoje neskončno usmiljenje se je pripravil ponižati v skrajne globine človeške hudobije in greha. Pusti se položiti tudi v nevredno srce, pusti, da ga zgrizemo, použijemo. Iz evharistije sije tako močna usmiljena ljubezen, da bi vsaj malo otopila zmrzal greha, ki vklepa človeška srca. Za Boga noben človek ni izgubljen, marveč neskončno dragocen in vreden njegovega usmiljenja. Samo človek s svojo svobodno odločitvijo se more odreči Božjemu usmiljenju. Če pa Bog najde v človeku vsaj kanček pripravljenosti takoj izkaže usmiljenje v preobilju.

19. Felix culpa!

Gornje besede pojemo vsako leto pri slovesni velikonočni vigiliji. Vsa Cerkev se takrat veseli Jezusovega vstajenja od smrti in sreče za človeka, da se je Bog usmilil grešnega človeka. *»O kako čudovito nas v svojem usmiljenju ceniš! O kako nedoumljiva je tvoja ljubezen: da rešiš sužnja, si daroval Sina... O srečna krivda, ki je bila vredna imeti takega in tako velikega Odrešenika... O zares presrečna noč, v kateri se zemlja druži z nebese in človek z Bogom.«*

Zakaj je Boga nagnila človekova revščina, da se je sklonil tako globoko? Da, tako dejanje zmora samo svobodna ljubezen. Če se je Bog odločil, da ustvari človeka z ljubeznijo in mu izkazuje svojo ljubezen, ga ne more pustiti, da bi ginil v grehu. Bog je res človeku dal svobodno voljo, da se lahko popolnoma svobodno odloča in s tem tvega, da se človek lahko tudi obrne od Boga in se svobodno odloči za kaj drugega.

Božja odločitev za ljubezen do človeka je svobodna in nepreklicna četudi človek ne hodi po poti Božjih zapovedi. Celo drugače je! Bolj, ko človek tone v grehu, bolj ko se od Boga oddalji bolj ga Bog ljubi in želi njegovo rešitev. Toda človek se mora sam odločiti, da bo božje rešenje sprejel. Bog se enostavno mora usmiliti, saj ga v to kliče ljubezen.

Kaj pa je Bog naredil, da se je človeka usmilil? Ali ne bi bilo prav, da bi bil Bog pravičen? Potem bi vsak prejel plačilo za vse kar je dobrega storil, ali kazen za vse kar je bilo nápak. Tak svet bi bil hladen, življenje bi bilo podobno trgovini. Bog je šel en korak naprej in se usmilil človeka in mu odpustil. S tem je pokazal, da je samo ljubezen tisti zakon po katerem je mogoče živeti.

Z usmiljenjem je Bog človeku dal možnost spreobrnjenja. Po načelu pravičnosti bo vse poravnano in za ljubezen ne ostane prostora. Usmiljenje pa so tista vrata skozi katera v človekovo srce prihaja Božja ljubezen. Človek, ki je bil deležen usmiljenja začuti, kako zelo ga ima Boga rad. Ne samo, da mu prestopka ni vračunal, celo zadostil je zanj. To dejanje razodeva ljubezen s katero je človek ljubljen. Človek se lahko zamisli in se sprašuje: zakaj me ima Bog tako rad? Kaj sem mu storil z prestopkom? Da, s prestopkom je človek ranil Božje ljubeče srce, da je začelo krvaveti. Ta Božja bolečina, seveda po človeško povedano, je rodila še večjo ljubezen in človek je postal še bolj Bogu drag. Postal je tisti, ki je oblit s krvjo Božjega Sina. Prav ta Kri kliče Očeta, da zaradi Sinove daritve še bolj ljubi tistega zaradi katerega je bila prelita.

Božje usmiljenje lahko človeku da, doživeti to bolečino, ki jo povzroči nezvestoba večno zvestemu. Usmiljenje je klic k hvaležni ljubezni sočasno pa se človek lahko zaveda: kako dragocen moram biti v Božjih očeh, če me ljubi celo takrat, ko grešim. To spoznanje kliče človeka h spreobrnjenju. Usmiljenje, ki ga je prejel pa človeka kliče, da bi tudi sam izkazoval usmiljenje. Najprej usmiljenje z Bogom, da bi znal bolj ceniti Božjo zvesto ljubezen nato pa tudi usmiljenje do svojih bratov in sester.

V neskončnem Božjem usmiljenju, ki nam ga izkazuje tudi v evharistiji, moremo začutiti to srečo, ki jo je človeku prinesla človekova zabloda: še bolj je postal ljubljen. Toda to ne pomeni, da lahko greši, saj je Bog usmiljen. Ravno obratno, ker je Bog usmiljen me kliče k spreobrnjenju in dobroti. Spoznati bi moral: nikoli več grešiti, da ne bi znova ranil svetega Božjega Srca.

20. Ego te absolvo...

Svetopisemski pojem greha so v grščino prevedli z besedo »hamartia«. Ta beseda ima v sebi smisel izgubljenosti, neuspešnosti. Če hočemo bolje razumeti pomen besede si moramo pomagati s primerami. Reka izgubi svojo strugo, ko se razlije v močvirni pokrajini. Ni več reke, izgubila se je, sedaj je samo še močvirna pokrajina. Druga primera je puščica, ki je izstreljena proti tarči a je zgrešila tarčo. Puščica je odletela mimo in je ni najti, izgubila se je.

Prav tako ima ta beseda lahko tudi pomen neuspešnosti. Toda ne uspešnosti na zunanjem človeškem področju, pomeni neuspešnost prizadevanja duše.

Tudi slovenska beseda zgrešiti ima v korenu besedo grešiti. Ta nam lahko pomaga greh in naravo greha bolje razumeti.

Človek je ustvarjen po Božji podobi in sličnosti. V sebi nosi podobo Boga in je proti njemu tudi usmerjen. Greh je dejanje, ki v človeku zamegli Božjo podobo in ga seveda usmeri tako, da zgreši Boga, ki je njegov cilj. Če človekovo življenje primerjamo z puščico, ki je izstreljena v tarčo lahko rečemo, da so dobra dejanja tista, ki človekovo življenje usmerjajo v cilj, v tarčo v Boga. Tako ima človekovo življenje smisel in cilj. Kadar pa človek naredi grešno dejanje zgreši cilj, zgreši Boga. Njegovo življenje postane usmerjeno mimo Boga v praznino. Človek se izgubi, ker njegovo življenje ni usmerjeno v cilj, ki je Bog.

Vsako grešno dejanje je določen odklon človekove življenjske usmeritve. Bolj ko je dejanje težko, bolj velik je ta odklon. Vsako zgrešeno dejanje pomeni nov odklon. Lahko se zgodi, da ob koncu življenja človeka, ki je ponavljal grešna dejanja postane smer zgrešena v celoti. Takrat vrnitev ni več mogoče, ker se je čas iztekel.

Druga vsebina besede »hamartia« pa je neuspešnost. To ne pomeni, da je človek neuspešen v poklicu ali kot mož ali kot žena. Neuspeh je na dušnem področju. Vsa prizadevanja v zgrešeni smeri so neuspešna. Grešen človek postane kakor otrpel in ni sposoben sprejeti milosti, ki jih Bog človeku podarja. Lahko bi rekli v primeri, da se človek z grehom ovije v ovoj greha. Ta ne prepušča milosti s katerimi Bog obsipa človeka. Bolj ko je ta ovoj greha debel manj je človek sposoben zaznati Božjo ljubezen in milost, ki jo Bog človeku pošilja. Človek postaja duhovno mrtev in nesposoben sprejeti milost ljubezni.

Bog se trudi človeka rešiti in ga še vedno neizmerno ljubi. Boga človekov greh prizadene. Toda to prizadetost moramo prav razumeti. Človekov greh ne načne Božje svetosti, ta je popolna in je nihče od ustvarjenih bitij ne more zmanjšati. Greh prizadene Boga v srcu, na področju ljubezni. Boga greh boli zato, ker v grehu vidi človekovo zablodelost in škodo, ki si jo z grehom nakoplje. Človek z grehom škodi najbolj samemu sebi in rani Božje srce, ki človeka ljubi brez meja. Božjo ljubezen na lepo ponazori prerok Ezekijel z besedami: *»Odvrgli so te na polje, ker se jim je tvoje življenje gnusilo na dan tvojega rojstva. Tedaj sem šel mimo tebe in sem videl, kako si cepetala v svoji krvi. In rekel sem ti v tvoji krvi: 'Živi!' Da, rekel sem ti v tvoji krvi: 'Živi!' Rast sem ti dal kakor cvetici na polju. Rasla si, postala si velika in se razvila v lepotico: prsi so se ti napele in lasje so ti zrasli. Bila pa si še naga in gola (Ezk 16,5b-7)«.*

V stanju greha je potreben za človeka poseg od zunaj. Bog sam mora poseči v človekovo srce in ga obuditi k novemu življenju. To se zgodi po zakramentu svete spovedi, ko Bog po duhovniku pregovori: Jaz te odvežem tvojih grehov!

21. Spreobrnjenje

Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili. Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« On mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu. Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: »Gospod, reši me!« Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: »Malovernež, zakaj si podvomil?« (Mt 14, 26-31).

Človek po grehu tava v temi greha in ujet v vezi greha ne more skoraj nič narediti za svoje odrešenje. Ostaja brez milosti a v celoti ga greh ne uniči takoj po prvem odklonu. V človeku ostaja spomin na čas ljubezni, ko je čutil Božje Srce ob svojem srcu. Sveti Avguštin nam v Izpovedih lepo pove, kako si je Bog prizadeval, da ga je priklical k sebi: Vabil si in klical – in prebil si mojo gluhoto. Bliskal in žarel si – in pregnal si mojo slepoto. Sladko si mi dehtel in srkal sem tvoj vonj – po tebi kopnim. Okusil sem te – in sem te lačen in žejen. Dotaknil si se me in zagorel sem po tvojem miru. (Avguštin Avrelij, Izpovedi 10,27).

Spomin na Božjo ljubezen v človeku zbudi hrepenenje po rešenju in po sreči, ki jo je prej užival v Božjem objemu. Bog sam bi rad hitel na pomoč a v celoti spoštuje človekovo svobodo. Zato mora s človekove strani priti klic k Bogu. Spreobrnjenje je podobno dogodku s Petrom, ki se potaplja. Ko je videl, da je izgubljen je zaklical: »Gospod, reši me!« Gospod je stegnil roko in ga potegnil iz vode. Gospod čaka grešnega človeka, da zakliče in mu takoj hiti pomagat. Ko človek pokaže željo po spreobrnjenju mu Bog hiti naproti v zakramentu svete spovedi. Ko človek proso odpuščanja mu Bog odpušča z vso ljubeznijo in mu ponuja nov začetek.

Bo v spovedi človekovo dušo ponovni oživi in jo naredi uspešno v sodelovanju z Božjo milostjo. To pomeni, da človekovo prizadevanje spet lahko postane uspešno za večnost. Pred spreobrnjenjem je bil duhovno mrtev, nesposoben narediti kaj dobrega za svojo večnost. Po spovedi pa postane ponovno duhovno živ in uspešen. Človek je spet v prijateljstvu z Bogom in ponovno usmerjen v pravi cilj: proti Bogu. Njegovo življenje ima ponovno smisel in ni več zgrešeno ali izgubljeno.

Nasprotno pa se dogaja, če človek odlaša s spreobrnjenjem. Podoben je nebesnemu telesu, ki gre čedalje bolj proč od svojega sonca. Bolj, ko se oddaljuje od svoje zvezde manj svetlobe in toplote ga zadene. Kroži vedno bolj daleč proč od svojega sonca. Sprva še čuti njeno privlačnost, a ko se od nje oddaljuje tudi privlačnosti ne čuti več. Človeku vsak greh pripomore, da je z Bogom manj povezan. Grešni ovoj človeka vedno bolj loči od Boga. Več

ko je grešnih dejanj, bolj trden in debel je grešni ovoj. Človek vedno bolj čuti oddaljenost od Boga. Sprva je srcu še bolečina zaradi ločenosti od Boga. Čez čas pa se tudi ta izgubi. Človek postaja neobčutljiv za Boga. Tudi spomin za Božjo ljubezen se izgublja iz človekovega srca. Da na koncu ga začne celo jeziti, da sploh pozna Boga in na koncu bi celo rad videl, da Boga ne bi bilo. To pa je že stanje pogube.

O. Srce Jezusovo ne dovoli, da bi se kdaj tako oddaljili od tebe, da bi zašli v pogubljenje!

22. On mora rasti...

Šli so torej k Janezu in mu rekli: »Rabi, glej, tisti, ki je bil pri tebi onkraj Jordana in o katerem si pričeval, krščuje in vsi hodijo k njemu.« Janez pa je odgovoril in rekel: »Človek si ne more ničesar prisvojiti, če mu ni dano iz nebes. Vi sami ste priče, da sem rekel: »Jaz nisem Mesija, temveč sem poslan pred njim.« Kdor ima nevesto, je ženin. Ženinov prijatelj pa, ki stoji in ga posluša, se srčno veseli zaradi ženinovega glasu. To moje veselje je torej zdaj dopolnjeno. On mora rasti, jaz pa se manjšati« (Jn 3,26-30).

Iz zgornjega navedka lahko vidimo kako jasno je Janez Krstnik poznal svoje poslanstvo. Nič ga niso zmotile velike množice, ki so prihajale k njemu in ga imele za preroka. On je jasno vedel, da je samo *glas vpijočega v puščavi* ter da pripravlja pot za Gospoda, ki prihaja. Zavedal se je, da mora Jezus rasti on sam pa se manjšati in stopati v ozadje. Janezovo zadržanje je podoba našega življenja. Prav bi bilo, da imel enak program vsak izmed nas. Vsak izmed nas bi se moral manjšati, da bi Jezus lahko rasel v našem življenju.

Kaj to pomeni v vsakdanjem življenju? To ni nič novega! Velikokrat smo že slišali, da je cilj našega življenja, da v sebi čim bolj upodobimo Boga. To so svetniki v veliki meri dosegli. Tudi naša naloga je, da izvršimo enako nalogo v svojem življenju. Seveda je treba prav razumeti. Bog nikakor noče, da bi s tem bila omejena človekova enkratnost in svoboda. Prav nasprotno: Bog pričakuje od nas, da ga upodobimo v svojem življenju na popolnoma edinstven način. Na način, kakor ga ni upodobil še nihče. Bog ne želi, da bi kopirali življenje kakega svetnika. Daje nam moči in domišljijo, da lahko popolnoma na izviren način zaživimo neponovljivost in upodobimo Boga v sebi na docela izviren način.

Manjšati se v življenju in dati, da Bog raste ni nič nemogočega. Potrebno je samo slediti glasu vesti in ga dosledno upoštevati. Bog sam nam v tem prizadevanju prihaja naproti. Podarja nam evharistijo, da bi se ta proces lahko čim bolj uresničil v našem življenju. Po vsakem svetem obhajilu se Bog sam naseljuje v nas in nam vžiga hrepenenje po popolnosti.

Navdušuje nas, da bi bili vedno bolj prijatelji z Bogom. Biti nekomu prijatelj pa pomeni, da mu v celoti zaupaš in podpiraš njegovo delo, veš za vse njegove načrte in želje. Dobri prijatelji imajo tudi skupne cilje in jih drug drugemu pomagajo doseči.

V prijateljstvu z Jezusom se skušamo čim bolj držati njegovega zgleda v ljubezni do Očeta. Tako tudi čutimo Boga vse bolj za svojega Očeta. Jezusu je bila celo hrana izpolnjevanje Očetove volje. To pomeni, da moramo za program svojega življenja čedalje bolj sprejemati Božjo voljo. Truditi se je potrebno, da človekova samovolja postaja čedalje bolj majhna in vedno bolj z ljubeznijo želi uresničevati Božjo voljo. Ko postane Božja volja program našega življenja bomo lahko rekli, da smo do neke mere že v sebi upodobili Boga in pustili, da je on rasel mi pa se manjšali.

V tem prizadevanju nam veliko pomaga prav redno in pobožno prejetje evharistije. Vsako združenje v ljubezni nas naredi bolj Božje. Bolj hrepeneče po popolnosti hkrati pa tudi bolj odporne proti grehu. Vsako vredno prejetje obhajilo nas vedno znova bolj usmeri v resničen cilj našega življenja, v Boga samega. Daje na moč, da imamo v trenutkih dvoma moč izbrati smer proti Bogu in ne zgrešiti Življenje.

23. Največji dogodek

Ko bi danes vprašali ljudi kaj je najpomembnejši dogodek, bi dobili zelo različne odgovore. Nekateri bi navedli kake nogometne tekme ali druge vrste športa. Spet drugi bi najbrž na prvo mesto postavili razne politične dogodke ali rezultate volitev. Nekateri bi bili bolj osebni in bi za najpomembnejši dogodek navedli katero doživetje iz svojega življenja, ki je globoko zaznamovalo njihovo življenje. Lahko bi še naštevali vseh vrst dogodkov in skoraj vsak bi povedal kaj svojega.

Toda če si to vprašanje postavimo verni ljudje bi gotovo dobili vsaj kakšen odgovor, ki je povezan z našim odrešenjem in z odnosom do Boga. Da prav gotovo smemo trditi, da je največji dogodek za vse človeštvo in za vsakega človeka posebej trenutek, ko se je Bog sklonil k nam ljudem in postal človek. Ta dogodek je razdelil človeško zgodovino na dva dela: pred Kristusom in po Kristusu.

Mnogi verni bi danes celo rekli: ko bi mi takrat živeli bi Jezusa čisto drugače sprejeli kot pa so ga sprejeli ljudje ob Jezusovem rojstvu. Toda ali je to res? Mislim, da je to samo napuha polna in samovšečna izjava, ki nima nobene teže. Odgovor na to vprašanje lahko preverimo

vsak dan. Pojdimo v cerkev k sveti maši in bomo v trenutku videli resnični odgovor na zgornje vprašanje.

Vsaka sveta maša je največji dogodek vsega stvarstva. To je dogodek, ki se ne da primerjati z nobenim drugim dogodkom. Bog se znova sklanja k človeku in prihaja na oltar. Ali je še kje tako bolj pomemben dogodek? Pri maši se ne srečujemo z pomembnimi državniki, ne s zvezdniki, ne z bogataši tega sveta. Pri sveti daritvi se srečamo z živim Bogom, ki se daruje za nas ljudi. Da, prihaja samo zaradi nas ljudi na oltar in mi ljudje smo prvi povabljeni na ta veliki dogodek. Vsem nam je namenjen. Ni nam treba iskati ali kupovati vstopnic, vsi smo povabljeni, vsem so odprta vrata.

Bog, ki je ustvaril vse kar biva in vse mogočno stvarstvo je izšlo iz njegove roke, on prihaja na oltar. Pokoren je duhovniku in po njegovi besedi se vsak dan utelesi v preprostem koščku kruha. Ne potrebuje zlatih oltarjev, ne katedral, pod podobo kruha prihaja na vsakem tudi najbolj revnem oltarčku. Iznašel je način, da bi lahko prišel vsakemu človeku naproti. Hrepeni po naših srcih in jih hoče osvojiti in obogatiti. K temu koraku ga kliče ljubezen njegovega Svetega Srca. Tako zelo nas ima rad, da prihaja in prihaja, da bi na vsekakor največ pridobil in rešil.

Resnično je vsaka sveta maša največji dogodek vsega stvarstva in koliko nas je udeleženih pri tem dogodku. Če se ozremo okrog sebe, lahko opazimo, da je še veliko, veliko prostora. Toda kaj je narobe z nami, da ne znamo razumeti vrednosti tega svetega dogodka. Odgovor nam daje evangelist Janez: *Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela (Jn 1, 9-11.5).*

Da, preveč smo zagledani v temo in Luči ne znamo sprejeti. Bog prihaja k nam v evharistiji in se nam podarja, mi pa iščemo odrešenja povsod drugje in tarnamo ter tavamo v temi. Gospod razsvetli nam našo temo!

24. En Kruh - ena Cerkev

Želja Jezusovega Srca je, da bi bili edini med seboj. To svojo željo je izrazil svojim učencem v svojem poslovnem govoru pri zadnji večerji. To je takrat, ko je postavil sveto Evharistijo. Ko je Juda Iškarjot zapustil dvorano zadnje večerje je Jezus izročil svojim učencem novo zapoved: *»Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj*

imeli ljubezen» (Jn 13, 34-35). To se ni zgodilo slučajno, da je Jezus prav pri zadnji večerji tako goreče naročal edinstvo in tako ponižno prosil učence naj se ljubijo med seboj. Čakal je pravega trenutka, da je spregovoril. Zapoved ljubezni je hotel izročiti samo svojim, samo tistim, ki so ga ljubili. Pustil je, da je Juda prej odšel.

Trenutek, ko je Jezus svojim učencem izročil zapoved ljubezni je zelo zgovoren. To je dogajanje prve evharistične daritve. Zato smemo razumeti, da ta Jezusova želja spada v samo evharistično dogajanje. Prav evharistija je vir najgloblje edinstva učencev. Evharistija je nadaljevanje ene same Jezusove daritve. Je ponavzočenje ene same Jezusove daritve na oltarju križa v kalvarijski baziliki. Pri evharistiji vsi prejemamo eno samo Jezusovo Telo in to nas združuje v eno samo skupnost. Za evharistija ustvarja edinstvo med vsemi kristjani. Evharistija ne bi bila evharistija, če nas ne bi zedinjala. Pri evharistiji postajamo eno samo Jezusovo skrivnostno telo, ena sama Cerkev Božjih otrok.

Prejem evharistije bi nas moral prebuditi v ta čut za edinstvo. Ko prejmemo sveto obhajilo bi nas moralo pretresti do dna srca. Jezus nas zedinja, združuje, mi ljudje pa se trgamo iz teh vezi edinstva. To pa ja tista najgloblja bolečina Jezusovega Srca: nočemo edinstva čeprav nas on kliče in združuje v eno telo v eno Cerkev.

Vzroki za needinstvo so s človeške strani prav otročji a vendar ustvarjajo bolečo needinstvo. Vsak stoji za svojimi izgovori, svojimi predsodki in noče in noče spregledati, da bi nam bilo veliko lažje, če bi bili med seboj edini. Da, vsak bi moral priznati svoje napake. To pa je tisto najbolj boleče za človeka. Strah pred ponižanjem, pred priznanjem napake je v človeku globoko ukoreninjen. Ta napuh hudobni duh spretno izrabi, da nam pomaga čuvati svoj prav. Prepriča nas, da ni bilo nič narobe, da je bližnji naredil napako. On mora sedaj odstopiti od svojega napačnega stališča. Jezus pa je ravnal drugače!

V priliki o izgubljenem sinu nas uči, kako Oče odpušča sinu, ki se skesano vrne. Ni mu rekel, da mora povrniti imetje, ki ga je zapravil z vlačugami. Objame ga in mu da prstan na roke in čevlje na noge. Izgubljeni sin se veseli Očetovega odpuščanja. V objemu Očetove ljubezni je spet oživel, bil je mrtev a zdaj je živ. Starejši sin pa ni odobral Očetovega ravnanja. Hotel je, da bi mlajši sin ostal zavržen in bi delal pokoro. To pa je mesto, ko največkrat Boga ne razumemo: Bog noče, da bi se kdo pogubil ampak hoče vse rešiti.

Na prvi pogled se nam zdi starejši sin čuden in njegovo ravnanje neumno. In res je tako! Toda tej neumnosti nasedamo dan za dnem vsi, ki se nočemo odpovedati napuhu. Ko bi bili sposobni tega koraka, bi evharistija res ustvarjala čudeže med nami. Bila bi učinkovito sredstvo edinstva in vse človeštvo bi kmalu postalo ena čreda in en pastir.

25. Križana Ljubezen

Pred nekaj leti so prikazovali film os Jezusovem trpljenju. Film je naletel na različne ocene. Tisti, ki so ga gledali s srcem so začutili v sebi pekočo žalost nad dogodkom, saj so videli sebe kot soudeleženca. Če so pa nekateri gledali film z drugačnega stališča pa jih je pretresel a njihova sodba je bila, da je pretiravanje in preveč krvi.

To drugo stališče nam lepo odraža naš današnji pogled na Jezusovo trpljenje in smrt na križu. Gledamo nanj kot na oddaljen zgodovinski dogodek, ki se je res zgodil, ne čutimo pa se povezane z njim. Toda resnica je popolnoma drugačna. Dogodek Jezusovega trpljenja nikakor ni oddaljen od nas. Tudi danes se dogaja. Ni res, da se naš ne tiče! Mi vsi smo soudeleženi pri tem dejanju. Jezusa niso obsodili »hudobni« Judje, niso ga križali »pijani in podivjani« rimski vojaki. Jezusa sem obsodil jaz! Jaz osebno sem ga mučil in jaz sem ga pribijal na križ. Ne morem se izgovarjati na preteklost, ki je mimo. Odpreti moram oči za ta čas, ki ga doživljam in sooblikujem.

Trenutek Jezusovega trpljenja je trenutek vsega človeštva. Vsi ljudje smo udeleženi v tem dogodku. Jezus trpi danes v svojem mističnem telesu, ki je Cerkev. Kdor Cerkev preganja, preganja Jezusa samega. Še več: Jezus je v mojem bližnjem. Ko ponižujem svojega bližnjega, ponižujem Jezusa. Kadar mučim svojega bližnjega mučim Jezusa. Tudi vsak greh rani Jezusovo srce. Zato se ob dejanju greha znajdem med tistimi, ki so vpili: »Križaj ga! Križan naj bo!«

Ko se je Pavel bližal Damasku, da bi preganjal Cerkev, ga je dosegel Jezus. Obsijala ga je svetloba in glas ga je vprašal: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?« Pavel je rekel: »Kdo si, Gospod?« Glas pa je odgovoril: »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš. Zdaj pa vstani in pojdi v mesto in izvedel boš, kaj moraš storiti!« (Apd 9,4-6) Ta dogodek nam jasno pokaže neizmerno Božjo ljubezen. Savel bi si lahko nakopal Božjo jezo, ko je preganjal Cerkev. To bi bilo človeško mišljenje, Bog pa je naredil drugače. Še bolj je vzljubil Pavla in ga naredil za svojega največjega poslanca – misijonarja.

Ta resnica tudi nam daje upanje, da nismo zavrženi. Čeprav sem bil jaz zraven, ko smo križali Boga, me Bog ne obsoja in ne zavrže. Odpušča mi in celo Očeta prosi za moje opravičenje: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23,34). Sam trpi, da bi me opral moje krivde. S tem, ko sem sodeloval pri Jezusovem trpljenju sem še bolj povezan s tem dogodkom. Oče me je pritegnil v dogodek trpljenja svojega Sina, a po Sinovi daritvi me je pritegnil tudi v njegovo vstajenje. Oče me še bolj ljubi in mi hoče še bolj stati ob strani, da bi skupaj s Sinom dosegel vstajenje.

Čeprav smo križali Božjega Sina nam Oče tega ne prišteva, celo kliče nas v občestvo s Sinom. Kliče nas k evharistični mizi. Kako čudovito! Križ na katerem sem jaz križal Božjega Sina postane oltar s katerega prejemam evharistijo! Njega, ki sem obsodil mi je Oče dal za zagovornika in tistega, ki odjemale moj greh!

O križana Ljubezen, ki si mene, ki sem te križal pritegnila k svojemu prebodenemu Srcu. Jaz sem ti s grehom prebodel Srce, ti pa si me oblil s potokom svoje Krvi in izmil mojo krivdo, bodi vedno hvaljena in čaščena!

26. Aba - Oče

V evangelijih lahko na več mestih opazimo, kako prisrčno se Jezus obrača na Očeta. Ko govori o Očetu lahko ljudje čutijo, da govori o nekom, ki ga zelo ljubi in je z njim tesno povezan. Po napornem delu in oznanjevanju večkrat noč prečuje v molitvi k Očetu. Tudi pred vsemi pomembnimi dogodki je celo noč molil k Očetu. Najbrž smo radovedni kako je Jezus molil k Očetu. To je bil pogovor dveh, ki sta povezana z neizrekljivo ljubeznijo.

Že sama beseda kako je Jezus klical Očeta nam da veliko misliti. Aba pomeni veliko več kot običajna beseda oče. Ta beseda skriva v sebi odnos tistega, ki to besedo izreče do naslovljenca. Razlagalci Svetega pisma pravijo da beseda aba pravzaprav pomeni »očka«, »atek«. Če si pomagamo s primerom bomo boljše razumeli globino te besede. Predstavljajmo si otroka, ki mu je oče kupil tisto kar si je najbolj želel, ali otroka, katerega oče je naredil nekaj čudovitega. Otrok gleda očeta z žarom občudovanja in ponosa. Ponosen je na svojega očeta, ker vidi kako velik in sposoben je. Ob njem se čuti varnega in velikega. Poln občudovanja in sreče se vrže očetu v naročje in mu zakliče »očka«. Ta otrokova beseda nosi v sebi občudovanje, hvaležnost, srečo in tudi ponos.

Mogoče nam ta skromna primera malo bolj da razumeti kaj je Jezus čutil, ko je izrekel besedo »aba«. Tudi Jezus je čutil veselje nad Očetom, veselje nad njegovo modrostjo, da je svet in človeka tako čudovito ustvaril. Zahvaljeval se mu je, da je poslal njega, da dopolni odrešenje in človeku pokaže pot do Očeta. To svoje občutje je hotel prenesti tudi na svoje učence, ko jim je govoril, da je Oče večji od njega, ter da Oče prebiva v njem. V molitvi očenaša nas je najlepše naučil častiti Očeta. Naučil nas je prositi za nebeške in zemeljske dobrine, saj je v prošnjah očenaša zaobseženo vse kar človek potrebuje za večno in časno življenje. Hotel nam je zagotoviti, da nas Oče neizmerno ljubi, da nas ljubi tako kot svojega edinorojenega Sina.

Evharistija je dar Božje ljubezni. Če Oče ne bi sklenil svetu podariti svojega Sina tudi evharistije ne bi imeli. Toda *Bog je svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil (Jn 3,16-17).* Očetova ljubezen do nas ljudi je na svet privedla Jezusa, da je postal naš brat. Oče je navdihnil Sina, da je ostal med nami pod podobo kruha. V evharistiji se kaže ljubezen in delo vse Svete Trojice. Po Očetovi volji se pri vsaki sveti maši daruje Sin v zahvalno daritev Očetu in k nam prihaja kot Očetov dar. Ko prejmemo Jezusa v svoje srce, vstopa v nas tudi Oče. Rad bi nas upodobil po Srcu svojega Sina in v nas vžgal tako veliko ljubezen kot jo ime Oče do Sina.

Skušajmo v tej naravnosti prejemati sveto evharistijo in iz nje tudi živeti. Prejemanje evharistije ni samo neka navada za katero so nas vzgojili starši in kateheti. To je čudež čudežev. Bog, ki neskončno vse presega se združuje s človekom, da bi njegovo končnost spremenil v neskončnost. Stvarnik se združuje s svojo stvarjo, da bi v njej še bolj upodobil sebe, da bi človek postajal vsak dan bolj Božji. On, ki je življenje daje, da začenja v človeku žuboreti studenec večnega življenja in želi, da bi ta studenec nikoli ne usahnil marveč se okrepil in tekkel v večno življenje.

27. Gospod, ki oživlja

Sveti Duh je oživljajoča ljubezen. on izhaja iz Očeta in Sina in svet posvečuje. Pravijo, da o Svetem Duhu ne govorimo veliko, vidimo pa njegovo delovanje. Jezus je učencem obljubil Svetega Duha Tolažnika, da jih bo tolažil zaradi Jezusovega odhoda v nevidni način bivanja. Bili so žalostni, ker jih je Jezus zapustil. Toda bolj pomembno je drugo: učil jih bo razumeti vse kar jim je Jezus povedal. *»Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas. Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, on vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal« (Jn14,15-17.26).*

Sveti Duh je Gospod, ki oživlja. Tako ga imenujemo v veroizpovedi. On je počelo življenja, če bi se on umaknil od nas bi ne bili več živi. Bili bi nesposobni narediti kaj dobrega, če nas on ne bi navdihoval. Daje nam moč, da lahko spoznavamo Boga in čutimo kako zelo smo ljubljeni. Uči nas o Očetu in Sinu in nam daje razumeti to kar nam je Božji Sin povedal v

evangeliju. Brez Svetega Duha bi nam evangeliji ne govorili o ljubezni Boga do človeka, ne bili bi za nas veselo oznanilo, vesela novica, blagovest.

Tudi človekov razum bi bil brez Svetega Duha neučinkovit. Ne bi se mogli veseliti tolikih razsvetljenj, odkritij in novih spoznanj. Poučuje nas tudi o stvarstvu, o njegovi lepoti veličini in nas nagiba da bi slavili Boga za čudovita dela, ki jih je naredil.

Najbolj pa nas Sveti Duh poučuje v zadevah vere. Razsvetljuje nam razum, da je sposoben dojeti Božje reči. Uči nas moliti in on moli v nas. Daje nam moč za darovanje in nas v daritvi in žrtvi podpira. Sveti Duh posvečevalec je tisti, ki ga duhovnik kliče nad darove kruha in vida, da postanejo Telo in Kri Gospoda Jezusa. Brez Svetega Duha ne bi bilo moč darovati nobene svete maše. On je tisti, ki nas spremlja ves čas svete maše, nas blagoslavlja, posvečuje razsvetljuje prenavlja in oživlja. Sveti Duh vodi vso zgodovina Cerkve in človeštva, ne ostane samo gola zgodovina marveč zgodovina odrešenja.

Pri daritvi svete maše pride Sveti Duš še posebej do izraza. Posvečenje in spremenjenje je delo Svetega Duha. Ta izhaja iz Očeta in Sina ter se spušča nad dar na oltarju in ga spreminja v zakrament evharistije. V njegovi moči se nadaljuje kalvarijska daritev, ko se Sin v Svetem Duhu daruje Očetu za človekovo odrešenje. On posvečuje dar in vse okoli. Toda pri človeku pazi na njegovo svobodo. Posvečuje samo tam, kjer se mu ljudje odprejo, kjer ga povabijo, kjer ga pričakujejo. Vredno prejeti Jezusovo Telo je delo Svetega Duha. On nas razsvetljuje in uči, da v koščku kruha po veri vidimo evharistični zakrament.

Sveti Duh prebuja v človeku pobožnost in nas uči moliti. Sveti Pavel celo pravi, da sami niti ne vemo kako moliti. *Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdih. In on, ki preiskuje srca, ve, kaj je mišljenje Duha, saj Duh posreduje za svete, v skladu z Božjo voljo (Rim 8,26-27).* On nam oživlja srca, da bi lahko začutili utrip Božjega Srca. On nam polaga v usta besede, da častimo in molimo Božje Srce. On nas vodi, da pridemo do zakladov modrosti in vednosti, ki so skriti v Jezusovem Srcu.

28. Veselite se!

Apostol Pavel je bil v Rimu vklečen v verige in je prestajal kazen. Toda verig ni čutil, kot breme ampak se je veselil, da je smel biti podoben Kristusu tudi v trpljenju. V Filipe je napisal svojim vernim besede, ki razodevajo njegovo notranjo držo. *Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se. Vaša dobrota bodi znana vsem ljudem. Gospod je blizu*

(Flp 4, 4-5).Tudi na več drugih mestih govori o krščanskem veselju. Zato je prav, da razmislimo tudi o veselju, ki naj preveva naše krščansko življenje.

Evharistija je zahvala. Zahvala Bogu Očetu, da nam je za odrešenika poslal svojega ljubljene Sina. Zahvala je običajno veselo opravilo. Ko se nekomu zahvaljujemo smo veseli, ker nam je izkazal dobroto. Tudi obhajanje evharistije je v samem jedru veselo opravilo. Zahvaljujemo se Očetu za ljubezen in z hvalno daritvijo njegovega izražamo najbolj popolno zahvalo Bogu. Kako bi mogli biti žalostni ob evharistiji, če pomislimo kolika ljubezen se nam razodeva v tej skrivnosti.

Evharistija nam razodeva, da nismo sami. Bog, ki nas je ustvaril nas ni zapustil, on skrbi za nas. Ljubi nas z večno ljubeznijo in na vsakem koraku skuša človeka osrečiti in mu razodeti svojo ljubezen. Daroval nam je svojega ljubljene Sina, da je postal naš brat in s tem pokazal, da nas je posinovil za svoje ljubljene otroke. Sedaj nismo več samo njegove stvari, delo njegovih rok temveč njegovi ljubljenci. Veselimo se lahko, ker nam ne bo ničesar odrekel marveč nas vsak dan obdarja s milostmi, ki si jih ne zaslužimo.

V evharistiji ne obhajamo samo dogodek Jezusove daritve in smrti na križu ampak tudi in predvsem Jezusovo vstajenje. Po spremenjenju vzklikamo: Tvojo smrt oznanjamo, Gospod, in tvoje vstajenje slavimo dokler ne prideš v slavi. Evharistija je poroštvo našega vstajenja. Kruh, ki ga prejemamo je za nas seme vstajenja, saj v nas ukoreninja vstajenje. Jezusovo vstajenje je sporočilo, da bomo tudi mi vstali in se z vstalim Gospodom nenehno veselili v Očetovi slavi. Kako bi mogli evharistijo drugače darovati kot z neizmernim veseljem? Gospod, ki nam podarja samega sebe, nas tudi pripravlja na vstajenje. Odvzel nam je grozo smrti in nas vodi v veselje nesmrtnosti.

Evharistija je praznovanje vstajenja. Ena sama velikonočna aleluja bi se morala razlegati ob obhajanju evharistije, saj bi nas Kristusova zmaga nad grehom in smrtjo morala tako razveseliti, da ne bi nikoli nehali z zahvaljevanjem. Z Jezusovim vstajenjem tudi Jezusove rane niso več za nas sramota. Res smo mu jih mi zadali a z vstajenjem so doživele spremenjenje. Postale so za nas zdravilo, postale so nam pribežališče. V vsaki stiski se lahko zatečemo v Jezusove rane in se združimo z njim v trpljenju. V njegovih ranah bomo tudi mi doživeli spremenjenje. Kristusove rane nas bodo utrdile, nam dale moči v trpljenju saj bo Gospod nosil naše bolečine.

Prebodena Jezusova stran, iz katere so privreli zakramenti in potoki milosti, je postala naše pribežališče v trenutkih stiske in trpljenja. Odprta je zato, da bi mi lahko vstopili. Odprta je zato, da bi postala naša domovina. Da, Jezusovo Srce je z velikonočno daritvijo postalo naša domovina. To pomeni, da nas je tako močno vzljubil, da nam je na stežaj odprl svoje Srce.

Zato lahko z vsem srcem ponavljamo s Pavlom: *Zmeraj se veselite. Neprenehoma molite. V vsem se zahvaljujte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas (1Tes 5, 16-18).*

29. Smrt, kje je tvoje želo?

Apostol Pavel v svojih pismih veliko govori o vstajenju. Vstajenje je postalo osrednja vsebina njegovega oznanjevanja. Tudi ko govori o križu ga vedno prestavi v luči vstajenja. Smrt zanj ni nekaj dokončnega, marveč samo prehod v večnost, vstajenje. Smrti se celo roga in o njej pravi: *Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo? (1Kor 15,54-55)*

Evharistija je konkretno doživljanje vstajenja, saj nas rodovitno prejetje evharistije dela vstale. S Kristusom doživljamo vstajenje in v evharistiji s Kristusom že vstajamo. Vstajamo in grehov in vsajamo v življenje. Evharistija je tisto pravo življenje za človeka, ki ga dela živega za večnost. Ob vrednem prejetju evharistije nas Jezus, ki ga prejemamo spreminja. V nas se začne proces vstajanja, ki se bo dopolnil v našem vstajenju, ko se bomo pred Gospodom pokazali iz obličja v obličje. Na neki način evharistija v človeku uresničuje proces umiranja smrti. Tisto, kar nas vodi v smrt, greh, nam pomaga premagati, ko nam Kristus že v zakramentu sprave podarja novo življenje. Prejetje evharistije nas utrdi v dobrem in nam pomaga ostati trden v krepostih. Na ta način zmanjšuje možnost grešiti in stopati v zanke smrti. To je Jezus sam povedal vsem, ki so ga poslušali, ko je govoril v Kafarnaumu. *»Resnično, resnično, povem vam: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Kajti moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem« (Jn 6,53-56).*

Drugi način kako nas evharistija pripravlja na sestro smrt pa je naslednji. Vsaka v ljubezni prejeta evharistija nas zedinja z Jezusom. V nas povečuje hrepenenje, da bi mu z vsem srcem in vso dušo služili. Človeku, ki ga evharistija v resnici osvoji in spremeni iz dneva v dan bolj raste hrepenenje po izpolnjevanju Božje volje. Njegova hotenja postajajo čedalje bolj podobna Božjim hotenjem, Božjim načrtom. Duša rasti v prijateljstvu z Bogom. Vedno bolj bi bila rada združena z njim. Zato išče vedno več priložnosti, da bi se z Bogom srečevala. Išče trenutke molitve, trudi se za dobra dela, potrebnim izkazuje usmiljenje. Vse njeno življenje postaja hvalnica Bogu, saj ga na vsakem koraku srečuje. Čuti, da je vsak njen gib, vsako njeno dejanje srečevanje z Bogom. Razume Pavla, ko pravi: *Najsi torej jeste ali pijete ali delate kaj drugega, vse delajte v Božjo slavo (1Kor 10,31).* Jezus se v takem človeku vedno

bolj naseli in človek postaja vse Jezusov, ves Božji. Človek doživlja tudi trpljenje in stisko skupaj s Kristusom. *Skupaj s Kristusom sem križan; ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni (Gal 2,20).*

V takem duhovnem stanju tudi misel na smrt ne več strašna. Prav nasprotno! Misel na smrt postane osvobajajoča, ker človek ve, da se bo v trenutku smrti srečal s svojim Bogom. Izpolnjena bodo vsa hrepenenja in človek se bo združil v svojim Bogu za večno. Smrt postane Božja poslanka, ki to srečo omogoči, saj odstrani še zadnje pregrade, ki ločujejo človeka od Boga. Ljubezen Jezusovega Srca takrat postane dopolnjena. Po Bogu hrepeneči človek vstopi v Božje Srce in tam najde uresničeno svoje hrepenenje. Božje Srce postane kakor odprta vrata v raj večnega veselja, kjer ni več smrti in ne solza.

30. Večna sreča

Govoriti o večni sreči ni lahko. Posebej, ker nam je v podrobnostih popolnoma neznana. To bo tudi tisto poslednje presenečenje, ki človeka čaka. Bo način bivanja, ki bo popolnoma drugačen od sedanjega zemeljskega. Duhoven način, ki nima z zemeljskim nič skupnega razen ljubezni. Apostol Pavel nam lepo pove, da bo vse minilo le ljubezen bo ostala na veke. *Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zvoneče cimbele. In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi. Ljubezen nikoli ne mine. Preroštva bodo prenehala, jeziki bodo umolknil, spoznanje bo prešlo, kajti le delno spoznavamo in delno prerokujemo (1Kor 13, 1-3, 8-9).*

V večnosti bo ljubezen tako močno zakoreninjena v človekovem bitju, da ne bo mogoče ne ljubiti. Tam ne bo več solza in ne nesreče marveč samo sreča v Gospodu. Vsak, ki bo prišel v večno srečo bo v vsej polnosti užival prijateljstvo z Bogom. Tam ne bo več časa, ki bi nam postavljali meje in nas silil, da upoštevamo, da se vse lepo enkrat konča. Sreča v Bogu bo trajala na veke. Veselili se bomo vsak posebej večne združenosti z Bogom. Nikomur ne bo nič manjkalo, vsak bo užival po svojih najboljših močeh. Vsak bo ljubil Boga iz vsega srca in tudi čutil, da ga Bog neizmerno ljubi. V medsebojne odnose ne bo nikoli več kanila nobena senca slabe misli ali greha. Vsi bomo imeli enako hotenje in vsi bomo že na cilju. Zaiti in zgrešiti poti ne bomo mogli več, ker bomo že na cilju.

Mogoče bi kdo rekel: zakaj Bog človeka že prej ni določil za sreča in ga napravil srečnega? Zakaj je človeku dal možnost izbire posebej, da lahko izbere tudi slabo. Da, Bog bi lahko to naredil. Toda tak človek ne bi v celoti odseval Božje podobe, ker ne bi bil osebno svoboden. Ne bi imel izbire, zato tudi njegova dejanja ne bi imela take teže. Za svoja dejanja tudi ne bi bil odgovoren. Zato je Bog človeku podaril popolno svobodo. Dal je človeku možnost, da se v celoti svobodno in v ljubezni lahko odloči za Boga. Človekovo življenje postane prostor odločitev. Lahko se vsak dan odloči slediti Bogu in se tako že pripravlja za večno srečo. Glavne odločitve so torej narejene še v bolečinah solzne doline. Rezultati teh odločitev pa so tako daljnosežni da segajo že v večnost.

Na poti nam pri naših odločitvah pomaga Jezus sam, ko se združuje z nami v prejemanju evharistije. V večni sreče tega ne bo več. Tam bo združenje tako popolno, da evharistija ne bo več potrebna, ker bo prav vse postalo ena sama nebeška evharistija: zahvala in združenje v ljubezni. Tam bo *Bog vse v vseh*. Jezusa v evharistiji ne bomo več prejeli, ker ga bomo nosili v srcih in bomo v njem prebivali. Vsi bomo kakor v Božjem Srcu ljubljani z neizmerno Božjo ljubeznijo. In te ljubezni se bomo tudi zavedali.

Časno življenje je samo čas odločitve, da lahko v celoti izkoristimo in živimo svobodo. Zato bo tudi večna blaženost sad svobodne izbire in odločitve. Srce Jezusovo, pomagaj nam našo svobodo porabiti za izbiro večne sreče!